

ฎีกา

ประมวลรัชฎาภิเษก

เรียงมาตรา

www.Soutpaisallaw.com

ฎีกา

ประมวลรัชฎาภิเษก

เรียงมาตรา

เรียบเรียงโดย

สำนักพิมพ์สุทรไพศาล

คำนำ (ครั้งที่ ๑)

คำพิพากษาศาลฎีกาเป็นคำพิพากษาของศาลยุติธรรมชั้นสูงสุด ซึ่งถือเป็นบรรทัดฐานในการวินิจฉัยและตีความกฎหมาย

หนังสือฎีกาตาม **ประมวลรัษฎากร** เล่มนี้ได้รวบรวมคำพิพากษาศาลฎีกาใหม่ ๆ จนถึงปัจจุบัน ซึ่งวางหลักข้อกฎหมายที่สำคัญ ผู้รวบรวมเห็นว่าเหมาะแก่การศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม นอกเหนือจากตัวบทกฎหมาย ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้ที่ปฏิบัติงานในวงการกฎหมายรวมถึงนักศึกษาวิชากฎหมายได้ศึกษาอย่างลึกซึ้ง ถูกต้อง และเป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย

ผู้รวบรวมหวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจศึกษา และสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้เพื่อดำรงไว้ซึ่งความยุติธรรมสืบต่อไป

คำย่อในหนังสือเล่มนี้

ป.พ.พ.	หมายถึงความถึง	ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
ป.แพ่ง	หมายถึงความถึง	ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
ป.วิ.แพ่ง	หมายถึงความถึง	ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง
ป.อาญา	หมายถึงความถึง	ประมวลกฎหมายอาญา
ป.วิ.อาญา	หมายถึงความถึง	ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
ป.ที่ดิน	หมายถึงความถึง	ประมวลกฎหมายที่ดิน
ป.	หมายถึงความถึง	ประมวลกฎหมาย
พ.ร.บ.	หมายถึงความถึง	พระราชบัญญัติ
พ.ร.ก.	หมายถึงความถึง	พระราชกำหนด
พ.ร.ฎ.	หมายถึงความถึง	พระราชกฤษฎีกา
รจ.	หมายถึงความถึง	ราชกิจจานุเบกษา
ปว.	หมายถึงความถึง	ประกาศของคณะปฏิวัติ
ฎ.	หมายถึงความถึง	คำพิพากษาศาลฎีกา
พงศ.	หมายถึงความถึง	เจ้าพนักงานสอบสวน
ป.รัชฎากร	หมายถึงความถึง	ประมวลรัชฎากร

สารบัญ
ประมวลรัษฎากร
คำพิพากษาศาลฎีกา

มาตรา	ฎีกา	หน้า
ลักษณะ ๑ ข้อความเบื้องต้น		๑
มาตรา ๑	ซึ่งออกกฎหมาย	๑
มาตรา ๒	คำจำกัดความ	๑
ฎ.๑๗๐๔/๒๕๕๓		๑
มาตรา ๓	การตราพระราชกฤษฎีกาลดอัตราและยกเว้นอากร	๒
ฎ.๒๕๕๓/๒๕๕๔		๒
มาตรา ๓	ทวิ เปรียบเทียบปรับความผิดอาญา	๓
มาตรา ๓	ตรี ชำระเงินเพิ่มตามกฎกระทรวง	๓
มาตรา ๓	จัตวา กำหนดสถานที่แห่งอื่นให้เป็นที่ชำระภาษีอากร	๓
มาตรา ๓	เบญจ ตรวจค้น ยึด आयัดบัญชีเอกสารหรือหลักฐานอื่น	๓
มาตรา ๓	ฉ แปลเอกสารและบัญชีหลักฐานต่างๆ เป็นภาษาไทย	๓
มาตรา ๓	ฉัตต ตรวจสอบและการรับรองบัญชี	๓
มาตรา ๓	อัฐ ขยายกำหนดเวลาการยื่นรายการ การอุทธรณ์ การชำระภาษี	๓
ฎ.๑๗๓๘/๒๕๕๘	ฎ.๑๕๓๓/๒๕๕๐	๓
มาตรา ๓	นว ความผิดฐานไม่อำนวยความสะดวก หรือขัดขวางเจ้าพนักงาน	๔
มาตรา ๓	ทศ ความผิดฐานไม่ปฏิบัติตามคำสั่งเจ้าพนักงานให้แปลบัญชี	๕
ฎ.๘๘๐๔/๒๕๕๐		๕
ฎ.๑๐๘๘๙/๒๕๕๖		๖
ฎ.๖๖๑๐/๒๕๕๐		๗
มาตรา ๓	เอกาทศ กำหนดให้ผู้เสียภาษีอากรและผู้จ่ายเงินได้มีและใช้เลขประจำตัว	๘
มาตรา ๓	ทวาทศ ความผิดฐานไม่ปฏิบัติในการมีและใช้เลขประจำตัวผู้เสียภาษี	๘
มาตรา ๓	เตรส กำหนดให้ผู้ไม่มีหน้าที่หักภาษี ณ ที่จ่าย ต้องหักภาษี ณ ที่จ่าย	๘
ฎ.๗๘๑/๒๕๕๗		๘
ฎ.๙๖๓๗/๒๕๕๒		๙

มาตรา	ฎีกา	หน้า
	ฎ.๑๘๑๐/๒๕๕๐	๑๐
มาตรา ๓ จตุทศ	การให้ผู้มีหน้าที่หักภาษี ณ ที่จ่ายหักภาษีนำส่งก่อน	๑๑
	ฎ.๑๒๑๐๔/๒๕๕๗	๑๑
มาตรา ๔	การแต่งตั้งเจ้าพนักงานและออกกฎกระทรวง	๑๑
มาตรา ๔ ทวิ	การเสียภาษีของคนต่างด้าวที่จะเดินทางออกจากประเทศไทย	๑๑
มาตรา ๔ ตริ	การขอรับใบผ่านภาษีอากรของคนต่างด้าว	๑๑
มาตรา ๔ จัตวา	คนต่างด้าวที่ไม่ต้องขอรับใบผ่านภาษีอากร	๑๑
มาตรา ๔ เบญจ	การออกใบผ่านภาษีอากร	๑๑
มาตรา ๔ ฉ	การออกใบผ่านภาษีอากรกรณีจะต้องออกจากต่างประเทศ โดยรีบด่วนและชั่วคราว	๑๑
มาตรา ๔ สัตต	อายุใบผ่านภาษี	๑๑
มาตรา ๔ ฉัฏฐ	การออกใบผ่านภาษีอากร กรณีเข้าออกเป็นประจำ	๑๑
มาตรา ๔ นว	ความผิดฐานที่ไม่มีใบผ่านภาษีอากร	๑๑
มาตรา ๔ ทศ	การให้ดอกเบียแก่ผู้ได้รับคืนเงินภาษีอากร	๑๒
	ฎ.๘๘๐๔/๒๕๕๐	๑๒
	ฎ.๑๐๘๘๙/๒๕๕๖	๑๓
	ฎ.๖๖๑๐/๒๕๕๐	๑๔
ลักษณะ ๒ ภาษีอากรฝ่ายสรรพากร		๑๕
หมวด ๑ บทเบ็ดเสร็จทั่วไป		๑๕
มาตรา ๕	อำนาจหน้าที่และการควบคุมของกรมสรรพากร	๑๕
	ฎ.๓๓๔/๒๕๕๑	๑๕
มาตรา ๖	ผู้รับผิดชอบของคณะบุคคลที่มีโชนิติบุคคล	๑๖
	ฎ.๖๒๗๖/๒๕๕๙	๑๖
มาตรา ๗	ผู้ลงลายมือชื่อในรายการหรือเอกสารที่ยื่นของบริษัทหรือห้างหุ้นฯ	๑๗
มาตรา ๘	การส่งหมายเรียกหรือหนังสืออื่น	๑๗
	ฎ.๖๕๓ - ๖๕๕/๒๕๕๙	๑๗

มาตรา	ฎีกา	หน้า
มาตรา ๙	การคำนวณเงินตราต่างประเทศเป็นเงินตราไทย	๑๘
	ฎ.๖๒๐๔/๒๕๔๘ ฎ.๓๙๐๖/๒๕๔๘	๑๘
	ฎ.๙๗๖๓/๒๕๔๔	๑๙
	ฎ.๘๘๗๙/๒๕๔๔ ฎ.๘๑๒๙/๒๕๔๓ ฎ.๙๔๖/๒๕๔๒	๒๐
	ฎ.๕๑๐๓/๒๕๔๑	๒๑
มาตรา ๙ ทวิ	การตีราคาทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นเป็นเงิน	๒๒
มาตรา ๑๐	ห้ามเจ้าพนักงานเปิดเผยกิจการของผู้เสียหายอากร	๒๒
มาตรา ๑๐ ทวิ	การเปิดเผยข้อมูลผู้เสียหายอากรและผู้สอบบัญชี	๒๒
มาตรา ๑๑	กำหนดให้ที่ว่าการอำเภอเป็นสถานที่เสียหายอากร	๒๒
	ฎ.๔๑๔๔/๒๕๔๒	๒๒
มาตรา ๑๑ ทวิ	การขอใบแทนใบเสร็จและค่าธรรมเนียม	๒๓
มาตรา ๑๒	ภาษีอากรค้างและอำนาจการยึดอายัด และการขายทอดตลาด	๒๓
	ฎ.๔๑๔๔/๒๕๕๒	๒๓
	ฎ.๖๔๕๑/๒๕๕๐ ฎ.๖๐๘๗/๒๕๔๘	๒๔
	ฎ.๕๗๓๕/๒๕๔๘ ฎ.๑๒๑๙๙/๒๕๔๗	๒๕
	ฎ.๔๔/๒๕๔๗ ฎ.๑๐๘๖๖/๒๕๔๖ ฎ.๑๐๒๕๒/๒๕๔๖	๒๖
	ฎ.๓๖๙๑/๒๕๔๕ ฎ.๕๖๕๕/๒๕๔๔	๒๗
	ฎ.๒๒๓๐/๒๕๔๔ ฎ.๘๒๙๖/๒๕๔๓	๒๘
	ฎ.๗๔๒๙/๒๕๔๓	๒๙
	ฎ.๔๘๖๒/๒๕๔๓ ฎ.๕๕๕๑/๒๕๔๑	๓๐
	ฎ.๗๗๒๙/๒๕๔๐ ฎ.๑๓๖/๒๕๔๐	๓๑
มาตรา ๑๒ ทวิ	ห้ามทำลาย ย้าย ซ่อมแซม หรือโอนทรัพย์สินที่ถูกยึดหรืออายัด	๓๒
	ฎ.๓๗๖๖/๒๕๔๕	๓๒
มาตรา ๑๒ ตริ	อำนาจของเจ้าพนักงานในการเร่งรัดภาษีอากรค้าง	๓๒
มาตรา ๑๓	ความผิดฐานเปิดเผยกิจการของผู้เสียหายอากร	๓๓
หมวด ๑ ทวิ คณะกรรมการวินิจฉัยภาษีอากร		๓๓
มาตรา ๑๓ ทวิ	คณะกรรมการวินิจฉัยภาษีอากร	๓๓
มาตรา ๑๓ ตริ	วาระการอยู่ในตำแหน่งของกรรมการ	๓๓

มาตรา	ฎีกา	หน้า
มาตรา ๑๓	จัดว่า การพ้นจากตำแหน่งของกรรมการ	๓๓
มาตรา ๑๓	เบญจ องค์ประชุมของคณะกรรมการ	๓๓
มาตรา ๑๓	ฉ กรรมการเป็นเจ้าพนักงานตามกฎหมายอาญา	๓๓
มาตรา ๑๓	สั ตต อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการวินิจฉัยภาษีอากร	๓๓
มาตรา ๑๓	อัฐ กรรมการผู้มีส่วนได้เสียห้ามมิให้ร่วมประชุมหรือลงมติ	๓๓
หมวด ๒ วิธีการเกี่ยวแก่ภาษีอากรประเมิน		๓๓
มาตรา ๑๔	ความหมายของภาษีอากรประเมิน	๓๓
	ฎ.๓๓๒/๒๕๕๑ ฎ.๘๘๕๕/๒๕๕๓	๓๓
	ฎ.๒๑๕๓/๒๕๕๐	๓๔
มาตรา ๑๕	การให้ใช้บทบัญญัติได้บังคับแก่ภาษีอากรประเมิน	๓๕
	ฎ.๓๓๒/๒๕๕๑	๓๕
มาตรา ๑๖	ความหมายของเจ้าพนักงานประเมิน	๓๖
	ฎ.๘๐๔๒/๒๕๕๐	๓๖
ส่วน ๑ การยื่นรายการและการเสียภาษีอากร		๓๖
มาตรา ๑๗	การยื่นรายการ รายงาน งบดุลและการสั่งให้มีบัญชีพิเศษ	๓๖
มาตรา ๑๘	การประเมินภาษีอากรจากรายการที่ยื่น	๓๖
	ฎ.๔๒๓๑/๒๕๕๐	๓๖
	ฎ.๖๖๖๗/๒๕๕๑ ฎ.๑๘๑๗/๒๕๕๑	๓๗
มาตรา ๑๘	ทวิ การประเมินภาษีก่อนถึงกำหนดยื่นรายการ	๓๘
มาตรา ๑๘	ตรี กำหนดเวลาชำระภาษีกรณีมีการประเมินให้เสียภาษีอากร	๓๘
มาตรา ๑๙	การออกหมายเรียกกรณียื่นรายการไม่ถูกต้องหรือไม่บริบูรณ์	๓๘
	ฎ.๑๓๙๙๖/๒๕๕๓ ฎ.๓๔๑๘/๒๕๕๓	๓๘
	ฎ.๘๒๗๓/๒๕๕๑	๓๙
	ฎ.๘๘๒๙/๒๕๕๐	๔๑
	ฎ.๒๘๘๐/๒๕๕๙	๔๕
	ฎ.๑๔๘๐/๒๕๕๙	๔๖
	ฎ.๔๙๒ - ๔๙๘/๒๕๕๗ ฎ.๑๘๐๙/๒๕๕๒	๔๗

มาตรา	ฎีกา	หน้า
มาตรา ๒๐	การประเมินภาษีกรณียื่นรายการไม่ถูกต้องหรือไม่บริบูรณ์	๔๙
ฎ.๑๓๙๙๖/๒๕๕๓	ฎ.๑๔๑๒/๒๕๔๙	๔๙
ฎ.๔๓๘๙/๒๕๔๗	ฎ.๑๑๔๐/๒๕๔๗	๕๐
ฎ.๗๐๕๕/๒๕๔๔		๕๑
ฎ.๒๑๖๕/๒๕๔๒		๕๓
มาตรา ๒๑	การประเมินภาษี กรณีไม่ปฏิบัติตามหมายเรียก คำสั่ง ฯลฯ	๕๔
ฎ.๔๖๑/๒๕๔๑		๕๔
มาตรา ๒๒	การเรียกเก็บเบี้ยปรับ กรณียื่นรายการไม่ถูกต้อง	๕๕
ฎ.๒๗๔๔/๒๕๔๔	ฎ.๘๙๕๒/๒๕๔๓	๕๕
ฎ.๕๖๗๕/๒๕๔๐		๕๖
มาตรา ๒๓	การออกหมายเรียกกรณีไม่ยื่นรายการ	๕๘
ฎ.๕๙๓๓/๒๕๕๒	ฎ.๕๐๓๖/๒๕๔๕	๕๘
	ฎ.๓๔๑๑/๒๕๔๑	๕๘
ฎ.๙๙๕/๒๕๔๐		๕๙
มาตรา ๒๔	การประเมินภาษี กรณีไม่ยื่นรายการ	๖๐
ฎ.๑๕๐๗๒/๒๕๕๑		๖๐
ฎ.๓๐๓๓/๒๕๔๔	ฎ.๑๓๐๖/๒๕๔๑	๖๑
มาตรา ๒๕	การประเมินภาษี กรณีไม่ปฏิบัติตามหมายเรียก คำสั่ง ฯลฯ	๖๓
ฎ.๕๐๒๘/๒๕๔๘		๖๓
ฎ.๙๕๖๙/๒๕๔๔		๖๔
มาตรา ๒๖	การเรียกเก็บเบี้ยปรับ ในกรณีไม่ยื่นรายการ	๖๔
มาตรา ๒๗	เงินเพิ่มและการคำนวณเงินเพิ่ม	๖๔
ฎ.๑๒๗๑/๒๕๔๑		๖๔
ฎ.๒๓๘๘/๒๕๔๐		๖๕
มาตรา ๒๗	ทวิ เบี้ยปรับ เงินเพิ่ม ถือเป็นเงินภาษีการงดหรือลดเบี้ยปรับ	๖๖
ฎ.๒๕๓๗/๒๕๔๔	ฎ.๗๘๑๙/๒๕๔๐	๖๖
มาตรา ๒๗	ตรี อายุความการขอคืนภาษีอากร	๖๗
ฎ.๘๘๐๔/๒๕๕๐		๖๗

มาตรา	ฎีกา	หน้า	
มาตรา ๒๗	จัดว่า การดำเนินการเพื่อประโยชน์ในการคืนภาษี	๖๙	
ส่วน ๒ การอุทธรณ์		๖๙	
มาตรา ๒๘	แบบพิมพ์ที่ใช้ในการอุทธรณ์	๖๙	
ฎ.๓๗๐๐/๒๕๕๒		๖๙	
มาตรา ๒๙	การอุทธรณ์การประเมินภาษีกรณีอำเภอมีหน้าที่ประเมิน	๗๐	
มาตรา ๓๐	กำหนดเวลาและสถานที่อุทธรณ์การประเมินภาษี	๗๐	
ฎ.๔๔๙๖/๒๕๕๕		๗๐	
ฎ.๔๔๘๑/๒๕๕๓		๗๑	
ฎ.๒๑๐๐/๒๕๕๓	ฎ.๘๗๑๔/๒๕๕๒	ฎ.๓๗๙๒/๒๕๕๒	๗๒
ฎ.๓๓๔/๒๕๕๑	ฎ.๕๖๐๗/๒๕๕๐		๗๓
ฎ.๘๒๒๙/๒๕๔๙			๗๔
ฎ.๔๔๕/๒๕๔๙	ฎ.๑๑๒/๒๕๔๙	ฎ.๓๔๕๓/๒๕๔๘	๗๕
ฎ.๓๕๕๐/๒๕๔๘	ฎ.๒๐๘๔/๒๕๔๘	ฎ.๗๖๘๒/๒๕๔๗	๗๖
ฎ.๓๖๖๘/๒๕๔๗			๗๘
ฎ.๑๓๗๙/๒๕๔๗	ฎ.๑๒๘/๒๕๔๗	ฎ.๗๑๒๕ - ๗๑๒๖/๒๕๔๕	๗๙
ฎ.๓๒๐๒/๒๕๔๕	ฎ.๗๔๐๕/๒๕๔๔	ฎ.๒๖๕๓/๒๕๔๑	๘๐
ฎ.๒๓๙๔/๒๕๔๑			๘๑
ฎ.๕๘๗๗/๒๕๔๐			๘๓
ฎ.๑๓๗๔/๒๕๔๐	ฎ.๕๕/๒๕๔๐		๘๔
ฎ.๑๓๗๔/๒๕๔๐	ฎ.๕๕/๒๕๔๐		๘๔
มาตรา ๓๑	การชำระภาษีในระหว่างอุทธรณ์	๘๕	
ฎ.๔๔๙๖/๒๕๕๕		๘๕	
ฎ.๕๕๗๐/๒๕๔๘		๘๖	
ฎ.๑๐๓๘/๒๕๔๑	ฎ.๗๐๓๕/๒๕๔๐		๘๗
ฎ.๒๘๕๑/๒๕๔๐			๘๙
มาตรา ๓๒	การออกหมายเรียกผู้อุทธรณ์มาไต่สวนหรือให้นำพยานหลักฐานมาแสดง	๘๙	
ฎ.๑๐๓๔๑/๒๕๕๐		๘๙	

มาตรา	ฎีกา	หน้า
มาตรา ๓๓ การห้ามอุทธรณ์คำวินิจฉัยอุทธรณ์		๙๐
ฎ.๖๕๓ - ๖๕๕/๒๕๔๙		๙๐
มาตรา ๓๔ คำวินิจฉัยอุทธรณ์ให้ทำเป็นหนังสือและส่งไปยังผู้อุทธรณ์		๙๒
ฎ.๔๓๔๗/๒๕๕๑	ฎ.๔๔๓/๒๕๔๙	๙๒
ฎ.๒๗๔๗/๒๕๔๖	ฎ.๘๒๑๘/๒๕๕๐	๙๓
ส่วน ๓ บทกำหนดโทษ		๙๕
มาตรา ๓๕ ความผิดฐานไม่ยื่นรายการ หรือไม่ออกหนังสือรับรองการหักภาษี ฯ		๙๕
มาตรา ๓๕ ทวิ ความผิดฐานทำลาย ย้าย ซ่อนเร้น หรือโอนทรัพย์สินที่ยึดหรืออายัด		๙๕
มาตรา ๓๖ ความผิดฐานไม่ปฏิบัติตามหมายเรียก หรือคำสั่งฯ		๙๕
มาตรา ๓๗ ความผิดฐานกระทำการอันเป็นเท็จเพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร		๙๕
มาตรา ๓๗ ทวิ ความผิดฐานละเลยไม่ยื่นรายการเพื่อหลีกเลี่ยง ฯ		๙๕
หมวด ๓ ภาษีเงินได้		๙๕
ส่วน ๑ ข้อความทั่วไป		๙๕
มาตรา ๓๘ ภาษีเงินได้เป็นภาษีอากรประเมิน		๙๕
มาตรา ๓๙ คำจำกัดความ		๙๕
ฎ.๗๕๓๕/๒๕๕๔		๙๕
ฎ.๖๓๔๐/๒๕๔๙	ฎ.๑๖๙๐/๒๕๔๘	๙๖
ฎ.๕๕๙/๒๕๔๖	ฎ.๔๕๕๓/๒๕๔๔	๙๗
ส่วน ๒ การเก็บภาษีจากบุคคลธรรมดา		๙๘
มาตรา ๔๐ ประเภทของเงินได้พึงประเมิน		๙๘
ฎ.๗๕๓๕/๒๕๕๔		๙๘
ฎ.๖๘๖๐/๒๕๕๓	ฎ.๖๑๕๗/๒๕๕๓	๙๙
ฎ.๑๘๔๗/๒๕๕๓	ฎ.๑๔๐๐/๒๕๕๓	๑๐๐
ฎ.๔๔๔๐/๒๕๕๒		๑๐๑
ฎ.๘๓๖๙/๒๕๕๑	ฎ.๔๔๘๗/๒๕๕๐	ฎ.๓๙๗ - ๓๙๙/๒๕๕๑
๑๐๒		
ฎ.๗๓๖/๒๕๕๐	ฎ.๘๒๑๔/๒๕๔๙	๑๐๓
ฎ.๖๐๕๔/๒๕๔๙	ฎ.๕๙๖๐/๒๕๔๙	๑๐๔

มาตรา	ฎีกา	หน้า
ฎ.๑๗๖๕/๒๕๕๙	ฎ.๔๘๗๘/๒๕๕๘	๑๐๕
ฎ.๓๔๕๒/๒๕๕๘	ฎ.๘๗๑/๒๕๕๘	๑๐๖
ฎ.๔๘๑๒/๒๕๕๗		๑๐๗
ฎ.๔๙๘๗/๒๕๕๖	ฎ.๔๘๘๒/๒๕๕๑	๑๐๘
ฎ.๒๕๑๓/๒๕๕๑		๑๐๙
ฎ.๑๖๓/๒๕๕๑	ฎ.๔๗๘๑/๒๕๕๐	๑๑๐
มาตรา ๔๐ ทวิ การส่งสินค้าไปต่างประเทศถือว่าขาย		๑๑๐
มาตรา ๔๑ หลักเกณฑ์และแหล่งเงินได้ที่ต้องเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา		๑๑๐
มาตรา ๔๑ ทวิ ผู้โอนอสังหาริมทรัพย์ถือว่าเป็นผู้มีเงินได้		๑๑๐
มาตรา ๔๒ เงินได้ที่ได้รับการยกเว้นภาษี		๑๑๑
ฎ.๗๕๓๕/๒๕๕๔		๑๑๑
ฎ.๑๑๙๕/๒๕๕๑	ฎ.๔๐๘/๒๕๕๐	๑๑๒
ฎ.๗๒๒๐/๒๕๕๐	ฎ.๔๘๔๒/๒๕๕๑	๑๑๓
มาตรา ๔๒ ทวิ การหักค่าใช้จ่ายกรณีเงินเดือน ค่าจ้าง		๑๑๕
ฎ.๑๐๔๕/๒๕๕๑	ฎ.๖๒๒๐/๒๕๕๙	๑๑๕
มาตรา ๔๒ ตริ การหักค่าใช้จ่ายกรณีเงินได้ค่ากู๊ดวิลล์ ค่าลิขสิทธิ์		๑๑๖
มาตรา ๔๓ การหักค่าใช้จ่ายกรณีเงินได้ค่าเช่าทรัพย์สิน		๑๑๖
มาตรา ๔๔ การหักค่าใช้จ่ายกรณีเงินได้กรณีวิชาชีพอิสระ		๑๑๖
มาตรา ๔๕ การหักค่าใช้จ่ายกรณีเงินได้กรณีค่ารับเหมา		๑๑๖
มาตรา ๔๖ การหักค่าใช้จ่ายกรณีเงินได้กรณีธุรกิจการพาณิชย์และอื่น ๆ		๑๑๖
ฎ.๒๑๖๖/๒๕๕๔		๑๑๖
มาตรา ๔๗ การหักค่าลดหย่อนกรณีต่าง ๆ		๑๑๗
ฎ.๗๗๐๐/๒๕๕๘	ฎ.๔๕/๒๕๕๗	๑๑๗
มาตรา ๔๗ ทวิ การเครดิตภาษีสำหรับเงินปันผล		๑๑๘
มาตรา ๔๘ การคำนวณภาษีเงินได้		๑๑๘
ฎ.๘๔๓/๒๕๕๔		๑๑๘
ฎ.๔๓/๒๕๕๗	ฎ.๗๓๙๕/๒๕๕๔	๑๑๙

มาตรา	ฎีกา	หน้า
	ฎ.๕๖๗๗/๒๕๕๐	๑๒๐
	ฎ.๓๖๑๓/๒๕๕๐	๑๒๒
มาตรา ๔๘ ทวิ การให้องค์การรัฐบาลเสียดภาษีเงินได้แทน		๑๒๔
มาตรา ๔๘ ตริ (ยกเลิก ฉบับที่ ๓๐ พ.ศ. ๒๕๓๔)		๑๒๔
มาตรา ๔๙ การประเมินภาษีวิธีพิเศษโดยกำหนดเงินได้สุทธิโดยอนุมัติอธิบดี		๑๒๔
	ฎ.๖๘๖๐/๒๕๕๓ ฎ.๓๖๖๕/๒๕๕๐	๑๒๔
มาตรา ๔๙ ทวิ อำนาจกำหนดราคาขายกรณีโอนอสังหาริมทรัพย์		๑๒๖
	ฎ.๓๖๑๗/๒๕๕๔	๑๒๖
	ฎ.๗๐๒/๒๕๕๒	๑๒๗
	ฎ.๑๙๖๗/๒๕๕๑	๑๒๘
มาตรา ๕๐ การหักภาษี ณ ที่จ่าย		๑๒๙
	ฎ.๕๓๓๘/๒๕๕๑	๑๒๙
	ฎ.๔๔๘๗/๒๕๕๐ ฎ.๖๒๐๓/๒๕๕๗ ฎ.๕๔๔๒ - ๕๔๖๘/๒๕๕๘	๑๓๐
	ฎ.๑๖๘๑ - ๑๖๘๓/๒๕๕๘ ฎ.๒๓๒๓/๒๕๕๔	๑๓๑
	ฎ.๑๓๗๒/๒๕๕๐	๑๓๒
มาตรา ๕๐ ทวิ การออกหนังสือรับรอง การหักภาษี ณ ที่จ่าย		๑๓๓
มาตรา ๕๑ การแจ้งให้ยื่นบัญชีจ่ายเงินได้พึงประเมิน		๑๓๓
	ฎ.๘๘๒๙/๒๕๕๐	๑๓๓
มาตรา ๕๒ การนำส่งภาษีหัก ณ ที่จ่าย		๑๓๗
	ฎ.๕๓๓๘/๒๕๕๑ ฎ.๕๘๕๗/๒๕๕๗	๑๓๗
มาตรา ๕๒ ทวิ การชำระภาษีส่วงหน้า		๑๓๘
มาตรา ๕๓ การตรวจสอบการหักภาษี ณ ที่จ่าย กรณีตั้งฎีกาเบิกเงิน		๑๓๘
มาตรา ๕๔ ความผิดของผู้จ่ายเงิน กรณีไม่หักภาษี ณ ที่จ่าย		๑๓๙
	ฎ.๖๘๖๐/๒๕๕๓ ฎ.๒๘๕/๒๕๕๑	๑๓๙
	ฎ.๘๖๘๕/๒๕๕๓	๑๔๐
มาตรา ๕๕ อำนาจการเรียกเก็บภาษีโดยวิธีอื่นนอกจากการหักภาษี ณ ที่จ่าย		๑๔๑
มาตรา ๕๖ การยื่นแบบแสดงรายการเงินได้พึงประเมินประจำปี		๑๔๑
	ฎ.๔๑๔๔/๒๕๕๒	๑๔๑

มาตรา	ฎีกา	หน้า
มาตรา ๕๖	ทวิ การยื่นแบบแสดงรายการเงินได้พึงประเมินครั้งปี	๑๔๓
	ฎ.๖๘๖๐/๒๕๕๓	๑๔๓
มาตรา ๕๗	การยื่นแบบแสดงรายการแทนผู้ที่มีความสามารถถูกจำกัด ฯ	๑๔๓
มาตรา ๕๗	ทวิ การยื่นแบบแสดงรายการของผู้มีเงินได้ที่ถึงแก่ความตาย ฯ	๑๔๓
มาตรา ๕๗	ตรี การยื่นแบบแสดงรายการเสียภาษีของสามีภริยา	๑๔๓
	ฎ.๑๐๔๕/๒๕๕๑	๑๔๓
	ฎ.๙๗๕๙/๒๕๔๒	๑๔๔
	ฎ.๖๖๕๒/๒๕๔๒	๑๔๔
มาตรา ๕๗	จัดวา การชำระภาษีพร้อมกับยื่นรายการ	๑๔๕
มาตรา ๕๗	เบญจ การยื่นรายการและเสียภาษีของภริยาต่างหากจากภาษี	๑๔๕
มาตรา ๕๘	การยื่นแบบแสดงรายการภาษีหัก ณ ที่จ่ายประจำปี	๑๔๕
มาตรา ๕๙	การยื่นแบบแสดงรายการนำส่ง ภาษีหัก ณ ที่จ่ายเป็นรายตัวผู้มีเงินได้	๑๔๕
มาตรา ๖๐	ภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่ายถือเป็นเงินได้และเครดิต	๑๔๕
มาตรา ๖๐	ทวิ การประเมินเรียกเก็บภาษีก่อนถึงกำหนดเวลา	๑๔๕
มาตรา ๖๑	การประเมินเรียกเก็บภาษีจากผู้ซื้อในหนังสือสำคัญ	๑๔๕
มาตรา ๖๒	ผู้รับผิดชอบเสียภาษีแทนบุคคลที่สามารถถูกจำกัด ผู้ตาย หรือกรณีอื่นๆ	๑๔๕
มาตรา ๖๓	การขอคืนเงินภาษีหัก ณ ที่จ่ายที่ถูกหักไว้เกิน	๑๔๕
	ฎ.๒๘๕/๒๕๕๑	๑๔๕
มาตรา ๖๔	การผ่อนชำระภาษีเป็นสามงวด	๑๔๖
ส่วน ๓ การเก็บภาษีจากบริษัทและห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล		๑๔๖
มาตรา ๖๕	กำไรสุทธิและรอบระยะเวลาบัญชี	๑๔๖
	ฎ.๖๓๓/๒๕๕๒	๑๔๖
	ฎ.๕๕๙๖/๒๕๕๑	๑๔๗
	ฎ.๕๘๗๓/๒๕๔๓	๑๔๘
	ฎ.๑๔๖๓/๒๕๔๒	๑๔๘
	ฎ.๑๕/๒๕๔๒	๑๔๙
	ฎ.๑๔๔๕/๒๕๔๑	๑๕๐
	ฎ.๙๖๑/๒๕๔๑	๑๕๑
	ฎ.๘๓๓/๒๕๔๑	๑๕๓

มาตรา	ฎีกา	หน้า
มาตรา ๖๕ ทวิ เงื่อนไขและหลักเกณฑ์การคำนวณกำไรสุทธิและขาดทุนสุทธิ		๑๕๔
ฎ.๗๔๗/๒๕๕๓		๑๕๔
ฎ.๗๐๒/๒๕๕๒		๑๕๖
ฎ.๕๘๗๗/๒๕๕๐	ฎ.๕๖๓๗/๒๕๕๐	๑๕๗
ฎ.๘๐๘๓/๒๕๔๘		๑๕๘
ฎ.๑๖๘๐/๒๕๔๗		๑๕๙
ฎ.๖๙๕๘/๒๕๔๕	ฎ.๔๓๓๐/๒๕๔๕ ฎ.๕๗๓๓/๒๕๔๔	๑๖๐
ฎ.๕๗๓๓/๒๕๔๔	ฎ.๓๕๔๓/๒๕๔๒	๑๖๑
ฎ.๑๙๖๖/๒๕๔๑		๑๖๒
ฎ.๘๔๗๗/๒๕๔๐		๑๖๔
ฎ.๘๑๕๕/๒๕๔๐		๑๖๕
ฎ.๖๖๙๓/๒๕๔๐		๑๖๖
ฎ.๕๕๔๓/๒๕๔๐	ฎ.๓๖๖๒/๒๕๔๐	๑๖๙
ฎ.๑๐๒๐/๒๕๔๐		๑๗๐
มาตรา ๖๕ ตริ รายการที่ไม่ให้ถือเป็นรายจ่าย		๑๗๐
ฎ.๑๒๒๗/๒๕๕๑		๑๗๐
ฎ.๔๓๔/๒๕๕๑		๑๗๑
ฎ.๑๐๓๔๑/๒๕๕๐		๑๗๒
ฎ.๕๘๗๗/๒๕๕๐	ฎ.๕๔๕๑/๒๕๔๙ ฎ.๑๐๕๖/๒๕๔๙	๑๗๓
ฎ.๘๐๙/๒๕๔๙	ฎ.๓๒๗๔/๒๕๔๘	๑๗๖
ฎ.๒๑๗๗/๒๕๔๘		๑๗๗
ฎ.๓๒๗๔/๒๕๔๗	ฎ.๘๕๐/๒๕๔๗	๑๗๘
ฎ.๕๘๒๗/๒๕๔๕	ฎ.๓๘๙๒/๒๕๔๕	๑๗๙
ฎ.๓๖๙๒/๒๕๔๕	ฎ.๙๘๗๒/๒๕๔๔	๑๘๐
ฎ.๓๗๘๑/๒๕๔๒		๑๘๑
ฎ.๒๑๖๗/๒๕๔๒		๑๘๒
ฎ.๒๑๖๖/๒๕๔๒	ฎ.๑๘๑๕/๒๕๔๒ ฎ.๖๗๐๔/๒๕๔๑	๑๘๓

มาตรา	ฎีกา	หน้า
	ฎ.๑๖๒/๒๕๕๑	๑๘๕
	ฎ.๓๖๑๕/๒๕๕๐	
	ฎ.๑๘๐๙/๒๕๕๐	๑๘๗
มาตรา ๖๕	จัดวาง การให้องค์การของรัฐบาลเสียหายเงินได้แทนผู้จ่าย	๑๙๑
มาตรา ๖๖	หลักเกณฑ์การจัดเก็บภาษีเงินได้นิติบุคคล	๑๙๑
มาตรา ๖๗	การเสียหายของบริษัทที่ประกอบกิจการขนส่งระหว่างประเทศ	๑๙๑
	ฎ.๖๔๓๒/๒๕๕๙	๑๙๑
มาตรา ๖๗	ทวิ การยื่นรายการและเสียหายครั้งปี	๑๙๒
	ฎ.๗๐๕๕/๒๕๕๔	๑๙๒
	ฎ.๑๘๐๘/๒๕๕๒	๑๙๓
มาตรา ๖๗	ตรี เงินเพิ่มกรณีไม่ยื่นรายการเสียหายครั้งปี	๑๙๔
	ฎ.๔๐๒/๒๕๕๑	๑๙๔
	ฎ.๗๘๒๖/๒๕๕๓	๑๙๕
มาตรา ๖๘	กำหนดเวลายื่นรายการและเสียหายประจำปี	๑๙๗
มาตรา ๖๘	ทวิ การจัดทำบัญชีงบดุลบัญชีทำการและบัญชีกำไรขาดทุน	๑๙๗
มาตรา ๖๙	การยื่นรายการที่จำเป็นต้องใช้ในการคำนวณภาษี	๑๙๗
	ฎ.๕๔๘๓/๒๕๕๒	๑๙๗
มาตรา ๖๙	ทวิ การหักภาษี ณ ที่จ่ายของรัฐบาล ฯลฯ จ่ายเงิน	๑๙๗
มาตรา ๖๙	ตรี การหักภาษี ณ ที่จ่าย กรณีขายอสังหาริมทรัพย์	๑๙๗
มาตรา ๗๐	การหักภาษี ณ ที่จ่าย สำหรับนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตาม กฎหมายของต่างประเทศมิได้ประกอบกิจการในประเทศไทย	๑๙๘
	ฎ.๑๐๔๕๔/๒๕๕๑	๑๙๘
	ฎ.๔๘๓/๒๕๕๖	
	ฎ.๔๗๖๗/๒๕๕๐	๑๙๙
มาตรา ๗๐	ทวิ การเก็บภาษีเงินได้จากการจำหน่ายเงินกำไร	๒๐๐
	ฎ.๑๒๒๙/๒๕๕๑	๒๐๐
	ฎ.๓๙๓๕/๒๕๕๘	๒๐๑
	ฎ.๖๖๔๗/๒๕๕๕	๒๐๒
	ฎ.๔๘๔/๒๕๕๐	๒๐๓

มาตรา	ฎีกา	หน้า
มาตรา ๗๐	ตรี การส่งสินค้าออกถือว่าเป็นการขาย	๒๐๔
มาตรา ๗๑	การประเมินภาษีจากยอดรายรับหรือยอดขาย	๒๐๔
	ฎ.๕๙๓๒/๒๕๕๒	๒๐๔
	ฎ.๔๐๒/๒๕๕๑	๒๐๕
	ฎ.๘๙๒๓/๒๕๔๔ ฎ.๘๓๒๗/๒๕๔๔	๒๐๖
	ฎ.๗๙๓๙/๒๕๔๒ ฎ.๑๐๓/๒๕๔๑	๒๐๗
	ฎ.๗๘๐๗/๒๕๔๐ ฎ.๔๕๕๑/๒๕๔๐	๒๐๙
มาตรา ๗๒	การเสียภาษีของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่เล็กกัน	๒๑๐
	ฎ.๔๖๓๘/๒๕๔๖ ฎ.๒๗๙๖ - ๒๘๐๑/๒๕๔๖	๒๑๐
มาตรา ๗๓	การเสียภาษีของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ควบเข้ากัน	๒๑๒
มาตรา ๗๔	การคำนวณกำไรสุทธิ กรณีที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลเล็กกัน	๒๑๒
มาตรา ๗๕	(ยกเลิก ฉบับที่ ๒๖)	๒๑๒
มาตรา ๗๖	(ยกเลิก ฉบับที่ ๒๖))	๒๑๒
มาตรา ๗๖	ทวิ กรณีที่ถือว่าบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลต่างประเทศ ประกอบกิจการในประเทศไทย	๒๑๒
	ฎ.๓๐๒๗/๒๕๔๗	๒๑๒
มาตรา ๗๖	ตรี (ยกเลิก ฉบับที่ ๒๖))	๒๑๒
บัญชีอัตราภาษีเงินได้ (๑) สำหรับบุคคลธรรมดา (๒) สำหรับนิติบุคคล		๒๑๒
หมวด ๔ ภาษีมูลค่าเพิ่ม		๒๑๓
ส่วน ๑ ข้อความทั่วไป		๒๑๓
มาตรา ๗๗	ภาษีมูลค่าเพิ่มเป็นภาษีอากรประเมิน	๒๑๓
	ฎ.๕๓๖๖/๒๕๕๒ ฎ.๖๒๘๗/๒๕๔๔	๒๑๓
	ฎ.๔๗๖๘/๒๕๔๐ ฎ.๓๕๐/๒๕๔๐	๒๑๔
มาตรา ๗๗/๑	คำจำกัดความ	๒๑๕
	ฎ.๓๖๑๗/๒๕๕๔	๒๑๕
	ฎ.๘๐๘๗/๒๕๕๑ ฎ.๕๕๙๗/๒๕๕๑ ฎ.๘๙๓๗ - ๘๙๓๘/๒๕๕๐	๒๑๗
	ฎ.๖๓๔๑/๒๕๔๙	๒๑๘

มาตรา	ฎีกา	หน้า
ฎ.๔๗๙๗/๒๕๕๙		๒๑๙
ฎ.๗๓๙๓/๒๕๕๗		๒๒๐
ฎ.๗๑๕๖/๒๕๕๕		๒๒๑
ฎ.๗๗๖๕/๒๕๕๓		๒๒๒
ฎ.๖๙๕๐/๒๕๕๓		๒๒๓
ฎ.๙๕๙๙/๒๕๕๒	ฎ.๓๐/๒๕๕๒	๒๒๔
ฎ.๗๑๒๙/๒๕๕๐		๒๒๖
ฎ.๔๓๕๘/๒๕๕๐	ฎ.๓๖๑๒/๒๕๕๐	๒๒๗
ฎ.๓๔๑๔/๒๕๕๐	ฎ.๒๔๖๖/๒๕๕๐	๒๒๙
มาตรา ๗๗/๒ กิจการที่อยู่ในบังคับต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม		๒๓๐
ฎ.๓๖๑๘/๒๕๕๔		๒๓๐
มาตรา ๗๗/๓ กิจการที่อยู่ในบังคับต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะหรือ ได้รับยกเว้นภาษีธุรกิจเฉพาะไม่อยู่ในบังคับต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม		๒๓๑
มาตรา ๗๗/๔ กำหนดประเภทบุคคลที่ทำได้สัญญาซื้อขายสินค้า ฯ		๒๓๑
มาตรา ๗๗/๕ อำนาจวินิจฉัยปัญหาว่ากิจการใดเป็นการขายสินค้าหรือการให้บริการ		๒๓๑
ส่วน ๒ ความรับผิดชอบในการเสียภาษี		๒๓๑
มาตรา ๗๘ ความรับผิดชอบในการเสียภาษีกรณีการขายสินค้า		๒๓๑
ฎ.๔๔๙๖/๒๕๕๕		๒๓๑
ฎ.๒๒๖๐/๒๕๕๙		๒๓๒
ฎ.๓๒๙๓/๒๕๕๗	ฎ.๙๑๖๑/๒๕๕๔	๒๓๓
ฎ.๖๙๖๑/๒๕๕๐		๒๓๔
ฎ.๙๙/๒๕๕๐		๒๓๕
มาตรา ๗๘/๑ ความรับผิดชอบในการเสียภาษีกรณีการให้บริการ		๒๓๕
ฎ.๔๔๑๓/๒๕๕๗		๒๓๕
มาตรา ๗๘/๒ ความรับผิดชอบในการเสียภาษีกรณีนำเข้า		๒๓๖
มาตรา ๗๘/๓ ความรับผิดชอบในการเสียภาษีกรณีการขายสินค้าหรือให้ บริการ		๒๓๖
ฎ.๙๖๐๙/๒๕๕๔		๒๓๖

มาตรา	ฎีกา	หน้า
ส่วน ๓ ฐานภาษี		๒๓๗
มาตรา ๗๙	ฐานภาษีสำหรับการขายสินค้าหรือให้บริการทั่วไป	๒๓๗
ฎ.๑๗๐๓/๒๕๕๓	ฎ.๕๒๐๑/๒๕๕๒	๒๓๗
ฎ.๑๓๔๒/๒๕๕๑	ฎ.๘๑๒๓/๒๕๕๐	๒๓๘
ฎ.๖๓๕๑/๒๕๕๐		๒๓๙
มาตรา ๗๙/๑	ฐานภาษีสำหรับการขายสินค้าหรือให้บริการในกิจการเฉพาะอย่าง	๒๔๐
มาตรา ๗๙/๒	ฐานภาษีสำหรับการนำเข้า	๒๔๐
มาตรา ๗๙/๓	การคำนวณมูลค่าของฐานภาษีสำหรับการขายสินค้าของฐานภาษี	๒๔๐
ฎ.๗๑๒๕/๒๕๕๐		๒๔๐
มาตรา ๗๙/๔	การคำนวณมูลค่าฐานภาษีที่มีมูลค่าเป็นเงินตราต่างประเทศ ให้เป็นเงินตราไทย	๒๔๑
มาตรา ๗๙/๕	ฐานภาษีสำหรับการนำเข้าและการขายยาสูบ	๒๔๑
มาตรา ๗๙/๖	ฐานภาษีสำหรับการนำเข้าและการขายน้ำมันดิบ และผลิตภัณฑ์น้ำมัน	๒๔๑
มาตรา ๗๙/๗	ฐานภาษีที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา	๒๔๑
ส่วน ๔ อัตราภาษีมูลค่าเพิ่ม		๒๔๑
มาตรา ๘๐	กิจการที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ ๑๐ ๙	๒๔๑
ฎ.๑๑๔๔/๒๕๕๙		๒๔๑
ฎ.๖๒๐๐/๒๕๕๕		๒๔๒
ฎ.๙๕๗๐/๒๕๕๔		๒๔๓
มาตรา ๘๐/๑	กิจการที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ ๐	๒๔๓
ฎ.๔๔๙๖/๒๕๕๕		๒๔๓
ฎ.๖๗๑๐/๒๕๕๔		๒๔๔
ฎ.๑๒๔๖๖/๒๕๕๗		๒๔๕
ฎ.๘๓๘/๒๕๕๐		๒๔๖
มาตรา ๘๐/๒	กิจการที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ ๒.๕ ๙	๒๔๖

มาตรา	ฎีกา	หน้า
ส่วน ๕ การยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม		
มาตรา ๘๑ ประเภทกิจการที่ได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม		๒๕๖
ฎ.๘๖๙๘/๒๕๕๓		๒๕๖
ฎ.๑๔๒๗/๒๕๕๒	ฎ.๕๕๙๗/๒๕๕๑	๒๕๗
ฎ.๑๑๐๒/๒๕๕๐	ฎ.๔๙๗๐/๒๕๔๙	๒๕๘
ฎ.๓๗๐๐/๒๕๔๕	ฎ.๕๘๖/๒๕๔๐	๒๕๙
มาตรา ๘๑/๑ การยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มให้แก่กิจการที่มีฐานภาษีขนาดย่อม		๒๕๐
มาตรา ๘๑/๒ กิจการที่ได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามส่วนนี้ได้รับยกเว้นการปฏิบัติตามหมวดนี้		๒๕๐
มาตรา ๘๑/๓ กิจการที่ได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มที่มีสิทธิแจ้งขอจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม		๒๕๐
ส่วน ๖ ผู้มีหน้าที่เสียภาษีและการคำนวณภาษี		
มาตรา ๘๒ ผู้มีหน้าที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่ม		๒๕๑
ฎ.๑๑๕๙/๒๕๕๐		๒๕๑
ฎ.๒๙๖๔/๒๕๔๐		๒๕๒
มาตรา ๘๒/๑ ผู้มีหน้าที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่มรวมกับผู้ประกอบการ		๒๕๓
มาตรา ๘๒/๒ ผู้มีหน้าที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่มกรณีผู้ประกอบการอยู่นอกราชอาณาจักร		๒๕๓
มาตรา ๘๒/๓ การคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มจากภาษีขายหักด้วยภาษีซื้อ		๒๕๓
ฎ.๓๙๘๓/๒๕๕๓		๒๕๓
ฎ.๖๓๓/๒๕๕๒		๒๕๔
ฎ.๑๐๓๑๖/๒๕๕๐	ฎ.๓๔๙๒/๒๕๔๙	๒๕๕
ฎ.๒๗๑/๒๕๔๙	ฎ.๔๑๖๙/๒๕๔๘	๒๕๖
ฎ.๓๕๖๒/๒๕๔๒	ฎ.๒๙๕๙/๒๕๔๑	๒๕๗
มาตรา ๘๒/๔ กำหนดเวลาในการเรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มและการตั้งราคาที่รวมภาษีมูลค่าเพิ่มไว้แล้ว		๒๕๘
ฎ.๘๗๐๒/๒๕๕๓		๒๕๘
ฎ.๗๐๘๒/๒๕๔๕	ฎ.๙๔๙/๒๕๔๒	๒๕๙
ฎ.๕๗๙๘/๒๕๔๐		๒๖๑

มาตรา	ฎีกา	หน้า
มาตรา ๘๒/๕	ภาษีซื้อที่ห้ามมิให้นำไปหักในการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม	๒๖๒
ฎ.๓๖๑๘/๒๕๕๔	ฎ.๔๕๙๐/๒๕๕๓	๒๖๒
ฎ.๘๔๔๓/๒๕๕๐	ฎ.๓๑๓๔/๒๕๔๙	๒๖๖
ฎ.๘๙๑๕/๒๕๔๖		๒๖๗
ฎ.๕๕๕๕/๒๕๔๓		๒๖๘
มาตรา ๘๒/๖	การเฉลี่ยภาษีซื้อของผู้ประกอบการที่มีทั้งกิจการที่ต้อง เสียภาษีมูลค่าเพิ่ม และกิจการที่ไม่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม	๒๖๙
มาตรา ๘๒/๗	การคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มในการขายยาสูบ	๒๖๙
มาตรา ๘๒/๘	การคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มในการขายน้ำมันดิบและผลิตภัณฑ์น้ำมัน	๒๖๙
มาตรา ๘๒/๙	หลักเกณฑ์และวิธีปฏิบัติในการออกใบเพิ่มหนี้	๒๖๙
มาตรา ๘๒/๑๐	หลักเกณฑ์และวิธีปฏิบัติในการออกใบลดหนี้	๒๖๙
มาตรา ๘๒/๑๑	หลักเกณฑ์และวิธีปฏิบัติหากเกิดหนี้สูญในระบบภาษีมูลค่าเพิ่ม	๒๖๙
มาตรา ๘๒/๑๒	การคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มกรณีมีการโอนสินค้าหรือ บริการจากผู้ที่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ ๐	๒๖๙
มาตรา ๘๒/๑๓	การคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มของผู้ประกอบการที่อยู่นอกราชอาณาจักร และเข้ามาประกอบกิจการในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว	๒๖๙
มาตรา ๘๒/๑๔	การคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มของผู้นำเข้าสินค้า	๒๖๙
มาตรา ๘๒/๑๕	การคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มกรณีโอนสินค้าที่ได้รับยกเว้น อากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากร	๒๖๙
มาตรา ๘๒/๑๖	หลักเกณฑ์ของผู้ประกอบการที่ขอเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม ในอัตราเหมาจ่าย ฎ.๖๙๖๖/๒๕๔๑	๒๖๙
มาตรา ๘๒/๑๗	ผู้ประกอบการที่ขอเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราเหมาจ่ายไปแล้วมีสิทธิ ขอเสียภาษีมูลค่าเพิ่มโดยคำนวณจากภาษีขายหักด้วยภาษีซื้อ	๒๖๙
มาตรา ๘๒/๑๘	กำหนดให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม ในอัตราเหมาจ่ายแจ้งข้อความให้อธิบดีทราบ	๒๖๙
ส่วน ๗ การยื่นแบบและการชำระภาษี		๒๗๐
มาตรา ๘๓	กำหนดแบบ เวลา สถานที่ยื่นแบบและชำระภาษีเป็นรายเดือนภาษี	๒๗๐
ฎ.๑๓๘๔๗/๒๕๕๓		๒๗๐

มาตรา	ฎีกา	หน้า
ฎ.๖๓๕๓/๒๕๔๘	ฎ.๑๒๐๗/๒๕๔๒	๒๗๒
ฎ.๙๖๒/๒๕๔๑		๒๗๓
มาตรา ๘๓/๑	กำหนดช่วงเวลาภาษีในการชำระภาษีมูลค่าเพิ่ม มีกำหนดมากกว่าหนึ่งเดือน	๒๗๓
มาตรา ๘๓/๒	ผู้มีหน้าที่เสียภาษีบางประเภทมีหน้าที่ยื่นแบบแสดงรายการ และชำระภาษีเช่นเดียวกับผู้ประกอบการจดทะเบียน	๒๗๓
มาตรา ๘๓/๓	กำหนดให้บุคคลบางประเภทเป็นผู้มีหน้าที่ยื่นแบบแสดงรายการภาษี แทนหรือร่วมกับผู้ประกอบการจดทะเบียน	๒๗๓
มาตรา ๘๓/๔	การยื่นแบบแสดงรายการและชำระภาษีเพิ่มเติม	๒๗๔
ฎ.๔๔๔/๒๕๔๙	ฎ.๓๗๗๕/๒๕๔๒	๒๗๔
ฎ.๗๖๒๓/๒๕๔๑		๒๗๕
มาตรา ๘๓/๕	กำหนดให้ผู้ทอดตลาดมีหน้าที่นำส่งภาษีมูลค่าเพิ่ม	๒๗๖
ฎ.๑๐๕๗/๒๕๔๙		๒๗๖
มาตรา ๘๓/๖	กำหนดให้ผู้จ่ายเงินค่าซื้อสินค้าหรือค่าบริการจากต่างประเทศ มีหน้าที่นำส่งเงินภาษีมูลค่าเพิ่ม ฎ.๔๔๔๐/๒๕๕๒	๒๗๗
มาตรา ๘๓/๗	กำหนดให้ผู้รับโอนสินค้าหรือผู้รับสิทธิบริการที่เสียภาษี ในอัตราร้อยละ ๐ มีหน้าที่นำส่งภาษีมูลค่าเพิ่ม	๒๗๘
มาตรา ๘๓/๘	กำหนดให้ผู้นำเข้ามีหน้าที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่มขึ้นในขนสินค้า ตามแบบที่อธิบดีกำหนด	๒๗๘
มาตรา ๘๓/๙	กำหนดให้ผู้นำเข้าที่นำสินค้าเข้าไปในคลังสินค้าทัณฑ์บนหรือ เขตอุตสาหกรรมส่งออกยื่นใบขนสินค้าและชำระภาษีมูลค่าเพิ่ม	๒๗๘
มาตรา ๘๓/๑๐	กำหนดให้กรมศุลกากรและกรมสรรพสามิตเรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่ม เพื่อกรมสรรพากร ฎ.๖๗๕๔/๒๕๕๑	๒๗๘
ส่วน ๘ เครดิตภาษีและการขอคืนภาษีมูลค่าเพิ่ม		๒๗๙
มาตรา ๘๔	การเครดิตภาษีและการคืนภาษี	๒๗๙
ฎ.๓๕๘๗/๒๕๕๐		๒๗๙
มาตรา ๘๔/๑	กำหนดแบบ เวลา สถานที่ และเงื่อนไขการขอคืนภาษี	๒๗๙
ฎ.๕๙๙๐/๒๕๕๒		๒๗๙

มาตรา	ฎีกา	หน้า
มาตรา ๘๔/๒	กำหนดแบบ เวลา สถานที่ และเงื่อนไขการขอคืนภาษีมูลค่าเพิ่ม สำหรับการนำเข้า	๒๘๐
มาตรา ๘๔/๓	การให้ดอกเบียจากการคืนภาษีมูลค่าเพิ่ม	๒๘๐
มาตรา ๘๔/๔	ขอคืนภาษีมูลค่าที่เรียกเก็บไว้แล้ว	๒๘๐
ส่วน ๙ การจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม		๒๘๐
มาตรา ๘๕	การยื่นคำขอจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม	๒๘๐
มาตรา ๘๕/๑	กำหนดเวลาในการยื่นคำขอจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม	๒๘๐
มาตรา ๘๕/๒	กำหนดให้ตัวแทนมีหน้าที่รับผิดชอบในการจดทะเบียน	๒๘๐
มาตรา ๘๕/๓	ผู้ประกอบการที่ไม่ต้องจดทะเบียนและหลักเกณฑ์ การจดทะเบียนชั่วคราว	๒๘๐
มาตรา ๘๕/๔	ให้แสดงใบทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มไว้ ณ ที่เปิดเผย	๒๘๐
มาตรา ๘๕/๕	การขอรับใบแทนทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม	๒๘๐
มาตรา ๘๕/๖	การเปลี่ยนแปลงรายการที่ได้จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มในสาระสำคัญ	๒๘๐
มาตรา ๘๕/๗	การเปิดสถานประกอบการเพิ่มเติมและการปิดสถานประกอบการ ฯ	๒๘๐
มาตรา ๘๕/๘	การย้ายสถานประกอบการ	๒๘๐
มาตรา ๘๕/๙	สถานประกอบการเฉพาะกิจ	๒๘๐
มาตรา ๘๕/๑๐	การขอให้อธิบดีสั่งถอนทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม	๒๘๐
มาตรา ๘๕/๑๑	กรณีออกพระราชกฤษฎีกากำหนดมูลค่า ของฐานภาษีกิจการขนาดย่อมสูงขึ้น	๒๘๐
มาตรา ๘๕/๑๒	การหยุดประกอบกิจการชั่วคราว	๒๘๐
มาตรา ๘๕/๑๓	การโอนกิจการ	๒๘๐
มาตรา ๘๕/๑๔	การควบบริษัทเข้ากันให้แจ้งการเลิกและการจดทะเบียนใหม่	๒๘๐
มาตรา ๘๕/๑๕	การเลิกประกอบกิจการ	๒๘๐
มาตรา ๘๕/๑๖	ผู้ประกอบการจดทะเบียนถึงแก่ความตาย	๒๘๐
มาตรา ๘๕/๑๗	การเพิกถอนการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม	๒๘๐
มาตรา ๘๕/๑๘	ผู้รับผิดชอบ กรณีถูกสั่งถอนทะเบียน กรณีเลิก กรณีตาย	๒๘๐
มาตรา ๘๕/๑๙	กรณีให้อธิบดีสั่งชี้ชื่อผู้ประกอบการจดทะเบียน	๒๘๐

มาตรา	ฎีกา	หน้า
ส่วน ๑๐ ใบกำกับภาษี ใบเพิ่มหนี้ ใบลดหนี้		๒๘๐
มาตรา ๘๖	การจัดทำใบกำกับภาษีและสำเนาใบกำกับภาษี	๒๘๐
ฎ.๑๒๓๓/๒๕๕๑		๒๘๐
ฎ.๑๔๙๙/๒๕๕๒		๒๘๑
มาตรา ๘๖/๑	ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ห้ามมิให้ออกใบกำกับภาษี	๒๘๒
มาตรา ๘๖/๒	การขออนุญาตให้ตัวแทนออกใบกำกับภาษีในนาม ของผู้ประกอบการที่อยู่นอกราชอาณาจักร	๒๘๒
มาตรา ๘๖/๓	ให้ผู้ทอดตลาดออกใบกำกับภาษี	๒๘๒
มาตรา ๘๖/๔	รายการที่ต้องมีในใบกำกับภาษี	๒๘๒
มาตรา ๘๖/๕	ใบกำกับภาษีที่อธิบดีกำหนดให้มีรายการเป็นอย่างอื่น	๒๘๒
มาตรา ๘๖/๖	ใบกำกับภาษีของกิจการค้าปลีกใบกำกับภาษีอย่างย่อ	๒๘๒
มาตรา ๘๖/๗	การขออนุมัติออกใบกำกับภาษีอย่างย่อ และใช้เครื่องบันทึกการเก็บเงิน	๒๘๒
มาตรา ๘๖/๘	ผู้ประกอบการกิจการรายย่อยไม่ต้องออกใบกำกับภาษี	๒๘๒
ฎ.๒๖๑๘/๒๕๕๔		๒๘๒
มาตรา ๘๖/๙	การออกใบเพิ่มหนี้และรายการที่ต้องมีในใบเพิ่มหนี้	๒๘๓
มาตรา ๘๖/๑๐	การออกใบลดหนี้และรายการที่ต้องมีในใบลดหนี้	๒๘๓
ฎ.๗๑๖๙/๒๕๕๓		๒๘๓
มาตรา ๘๖/๑๑	กรณีผู้ประกอบการเลิกหรือเพิกถอนอธิบดีจะให้ออกใบกำกับภาษี เป็นการชั่วคราวก็ได้	๒๘๓
มาตรา ๘๖/๑๒	การออกใบแทนใบกำกับภาษีใบเพิ่มหนี้ ใบลดหนี้	๒๘๓
มาตรา ๘๖/๑๓	ห้ามบุคคลที่มีชื่อผู้ประกอบการจดทะเบียนออกใบกำกับภาษี	๒๘๓
ฎ.๖๓๒/๒๕๕๒		๒๘๓
ฎ.๙๖๙๗/๒๕๕๔		๒๘๔
มาตรา ๘๖/๑๔	ใบเสร็จรับเงินที่กรมสรรพากรกรมศุลกากร หรือกรมสรรพสามิต ออกให้ในการเรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มถือเป็นใบกำกับภาษี	๒๘๖

มาตรา	ฎีกา	หน้า
ส่วน ๑๑ การจัดทำรายงานและเก็บรักษาหลักฐานและเอกสาร		
มาตรา ๘๗	การจัดทำรายงานเกี่ยวกับการเสียหายมูลค่าเพิ่ม	๒๘๖
ฎ.๑๒๐๖/๒๕๔๑		๒๘๖
มาตรา ๘๗/๑	อธิบดีสั่งให้ทำรายงานเป็นอย่างอื่นได้	๒๘๖
ฎ.๖๓๓๑/๒๕๔๔		๒๘๖
มาตรา ๘๗/๒	อธิบดีมีอำนาจกำหนดให้ตัวแทนจัดทำรายงาน	๒๘๗
มาตรา ๘๗/๓	การเก็บรักษารายงาน ใบกำกับภาษีและเอกสารอื่น	๒๘๗
ฎ.๒๖๑๘/๒๕๕๔		๒๘๗
ฎ.๒๖๑๒/๒๕๕๔		๒๘๘
ส่วน ๑๒ อำนาจเจ้าพนักงานประเมิน		
มาตรา ๘๘	อำนาจการประเมินภาษีเบี้ยปรับ และเงินเพิ่ม	๒๘๙
ฎ.๑๗๐๔/๒๕๕๓		๒๘๙
ฎ.๓๔๑๙/๒๕๔๙	ฎ.๒๙๖๙/๒๕๔๗	๒๙๐
ฎ.๓๙๘๙/๒๕๔๑		๒๙๑
ฎ.๑๑๙๙/๒๕๔๑		๒๙๒
มาตรา ๘๘/๑	การประเมินภาษีกรณีออกใบกำกับภาษีโดยไม่มีสิทธิออก	๒๙๓
มาตรา ๘๘/๒	การประเมินภาษีตามที่เจ้าพนักงานประเมินรู้เห็นหรือพิจารณาถูกต้อง	๒๙๓
มาตรา ๘๘/๓	อำนาจการเข้าไปในสถานประกอบการเพื่อทำการตรวจสอบ	๒๙๓
มาตรา ๘๘/๔	อำนาจการออกหมายเรียก	๒๙๓
ฎ.๘๘๒๙/๒๕๕๐		๒๙๓
ฎ.๘๘๒๔/๒๕๔๙		๒๙๗
มาตรา ๘๘/๕	การแจ้งการประเมินเป็นหนังสือ	๒๙๗
ฎ.๖๙๒๔/๒๕๕๓		๒๙๗
ฎ.๗๐๓/๒๕๕๒		๒๙๘
ฎ.๑๐๓๘๓/๒๕๕๐		๒๙๙
ฎ.๑๑๓/๒๕๔๙		๓๐๐
มาตรา ๘๘/๖	กำหนดเวลาในการประเมินของเจ้าพนักงานประเมิน	๓๐๐
ฎ.๖๙๒๔/๒๕๕๓		๓๐๐

มาตรา	ฎีกา	หน้า	
ฎ.๑๗๐๓/๒๕๕๓		๓๐๑	
ฎ.๖๓๒/๒๕๕๒		๓๐๒	
ฎ.๑๓๔๑/๒๕๕๑		๓๐๓	
ฎ.๕๐๖๗/๒๕๕๙	ฎ.๗๖๙๘/๒๕๕๘	๓๐๔	
ฎ.๖๗๐๓/๒๕๕๑		๓๐๕	
ส่วน ๑๓ เบี้ยปรับ – เงินเพิ่ม		๓๐๖	
มาตรา ๘๙ กรณีที่ต้องเสียเบี้ยปรับและอัตราเบี้ยปรับ		๓๑๐	
ฎ.๑๔๑๑/๒๕๕๙	ฎ.๕๖๗๒/๒๕๕๘	ฎ.๗๓๑๒/๒๕๕๒	๓๐๖
ฎ.๕๐๗๐/๒๕๕๒	ฎ.๑๔๖๔/๒๕๕๒		๓๐๗
ฎ.๗๓๓๘/๒๕๕๑	ฎ.๕๐๐๓/๒๕๕๑		๓๐๘
ฎ.๘๑๒๐/๒๕๕๐	ฎ.๕๘๗๘/๒๕๕๐		๓๐๙
ฎ.๒๕๑๘/๒๕๕๐			๓๑๐
ฎ.๒๐๐๔/๒๕๕๐			๓๑๑
ฎ.๒๕๑๘/๒๕๕๐			๓๑๑
ฎ.๓๑๐๘/๒๕๕๓			๓๑๑
มาตรา ๘๙/๑ กรณีที่ต้องเสียเงินเพิ่มและอัตราเงินเพิ่ม		๓๑๒	
ฎ.๓๑๐๘/๒๕๕๓			๓๑๒
ฎ.๕๗๔๖/๒๕๕๕	ฎ.๓๔๑๒/๒๕๕๑	ฎ.๑๑๑๖/๒๕๕๑	๓๑๓
มาตรา ๘๙/๒ เบี้ยปรับและเงินเพิ่มให้ถือเป็นเงินภาษีมูลค่าเพิ่ม		๓๑๔	
ฎ.๒๐๘๐/๒๕๕๘			๓๑๔
ส่วน ๑๔ บทกำหนดโทษ		๓๑๔	
มาตรา ๙๐ กรณีไม่จัดส่งสำเนาสัญญาไม่ยื่นแบบ ไม่นำส่งภาษี ฯลฯ		๓๑๔	
มาตรา ๙๐/๑ กรณีไม่จดทะเบียนของตัวแทนไม่แสดงใบทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม ฯ		๓๑๔	
มาตรา ๙๐/๒ กรณีไม่จดทะเบียน ไม่จัดทำใบกำกับภาษี ไม่ปฏิบัติตามหมายเรียก ฯ		๓๑๔	
มาตรา ๙๐/๓ กรณีออกใบกำกับภาษีโดยไม่มีสิทธิของตัวแทน ไม่จัดทำรายงาน ฯ		๓๑๔	
มาตรา ๙๐/๔ กรณีเจตนาหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษี		๓๑๔	
ฎ.๕๒๔๖/๒๕๕๘			๓๑๔
ฎ.๖๘๓๗/๒๕๕๔			๓๑๕

มาตรา	ฎีกา	หน้า
มาตรา ๙๐/๕	ผู้แทนของนิติบุคคลต้องรับโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำ	๓๑๖
	ฎ.๙๗๐๑/๒๕๔๔	๓๑๖
หมวด ๕ ภาษีธุรกิจเฉพาะ		๓๑๖
มาตรา ๙๑	ภาษีธุรกิจเฉพาะเป็นภาษีอากรประเมิน	๓๑๖
	ฎ.๙๒๖๖/๒๕๕๓	๓๑๖
มาตรา ๙๑/๑	คำจำกัดความ	๓๑๘
	ฎ.๓๖๑๗/๒๕๕๔	๓๑๘
	ฎ.๒๒๕๒/๒๕๕๓	๓๒๐
	ฎ.๕๘๖๘/๒๕๕๒	๓๒๐
	ฎ.๘๕๘๑/๒๕๕๑	๓๒๐
	ฎ.๘๙๓๗ - ๘๙๓๘/๒๕๕๐	๓๒๑
	ฎ.๔๑๘๒/๒๕๕๐	๓๒๒
	ฎ.๒๑๖๖/๒๕๕๐	๓๒๒
	ฎ.๓๕๙๒/๒๕๔๙	๓๒๒
	ฎ.๓๕๙๐/๒๕๔๙	๓๒๓
	ฎ.๓๔๖๐/๒๕๔๙	๓๒๔
	ฎ.๓๔๖๐/๒๕๔๙	๓๒๕
	ฎ.๒๖๘๐/๒๕๔๙	๓๒๕
	ฎ.๒๖๙๔/๒๕๔๘	๓๒๖
	ฎ.๑๖๘๗/๒๕๔๘	๓๒๖
	ฎ.๖๔๐๒/๒๕๔๔	๓๒๗
มาตรา ๙๑/๒	กิจการที่อยู่ในบังคับต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ	๓๒๘
	ฎ.๔๔๘๑/๒๕๕๓	๓๓๐
	ฎ.๕๙๔๑/๒๕๕๒	๓๓๐
	ฎ.๘๓๖๗/๒๕๕๑	๓๓๑
	ฎ.๑๒๕๔/๒๕๕๑	๓๓๒
	ฎ.๔๒๐/๒๕๕๑	๓๓๓
	ฎ.๘๔๕๔/๒๕๕๐	๓๓๔
	ฎ.๑๙๔๗/๒๕๕๐	๓๓๔
	ฎ.๗๒๖/๒๕๕๐	๓๓๔
	ฎ.๖๙๐/๒๕๕๐	๓๓๕
	ฎ.๖๘๗/๒๕๕๐	๓๓๖
	ฎ.๔๗๙๘/๒๕๔๙	๓๓๖
	ฎ.๓๕๙๑/๒๕๔๙	๓๓๖
	ฎ.๒๒๐๘/๒๕๔๙	๓๓๖
	ฎ.๑๗๖๖/๒๕๔๙	๓๓๗
	ฎ.๑๒๕๒/๒๕๔๙	๓๓๗
	ฎ.๗๘๓๓/๒๕๔๖	๓๓๘
	ฎ.๒๐๗๔ - ๒๐๗๕/๒๕๔๘	๓๓๘
	ฎ.๙๗๕๔/๒๕๔๔	๓๓๙
	ฎ.๓๐๙๔/๒๕๔๔	๓๓๙
	ฎ.๔๗๗๗/๒๕๔๓	๓๔๐
	ฎ.๙๕๐/๒๕๔๒	๓๔๐

มาตรา	ฎีกา	หน้า
มาตรา ๙๑/๓	กิจการที่ได้รับยกเว้นภาษีธุรกิจเฉพาะ	๓๔๑
มาตรา ๙๑/๔	กิจการเฉพาะอย่างที่ต้องให้เสียภาษีมูลค่าเพิ่ม	๓๔๑
มาตรา ๙๑/๕	ฐานภาษี	๓๔๑
	ฎ.๗๙๕๒/๒๕๕๑	๓๔๑
	ฎ.๔๖๖๗/๒๕๔๙	๓๔๒
มาตรา ๙๑/๖	อัตราภาษีธุรกิจเฉพาะ	๓๔๓
	ฎ.๓๒๒๒/๒๕๔๒	๓๔๓
มาตรา ๙๑/๗	ผู้รับผิดชอบเสียภาษีธุรกิจเฉพาะกรณีผู้ประกอบการอยู่นอกประเทศ	๓๔๓
	ฎ.๗๑๓๑/๒๕๕๓	๓๔๓
มาตรา ๙๑/๘	เกณฑ์การคำนวณภาษีธุรกิจเฉพาะ	๓๔๔
	ฎ.๕๙๔๑/๒๕๕๒	๓๔๔
มาตรา ๙๑/๙	การเสียภาษีของกิจการขายหลักทรัพย์	๓๔๕
มาตรา ๙๑/๑๐	การยื่นแบบแสดงรายการและชำระภาษีธุรกิจเฉพาะ	๓๔๕
	ฎ.๓๑๐๘/๒๕๕๓	๓๔๕
	ฎ.๑๙๑/๒๕๔๐	๓๔๗
มาตรา ๙๑/๑๑	การขอคืนภาษีธุรกิจเฉพาะ	๓๔๘
มาตรา ๙๑/๑๒	การจดทะเบียนภาษีธุรกิจเฉพาะ	๓๔๘
มาตรา ๙๑/๑๓	ผู้ประกอบการที่ไม่ต้องจดทะเบียนภาษีธุรกิจเฉพาะ	๓๔๘
มาตรา ๙๑/๑๕	อำนาจการประเมินภาษีธุรกิจเฉพาะเบี้ยปรับ และเงินเพิ่ม	๓๔๘
	ฎ.๑๓๙๙๖/๒๕๕๓ ฎ.๓๔๑๘/๒๕๕๓	๓๔๘
	ฎ.๔๕๘๖/๒๕๔๖	๓๔๙
	ฎ.๕๘๗๒/๒๕๔๓	๓๕๐
มาตรา ๙๑/๑๖	การประเมินภาษีตามที่เจ้าพนักงานประเมินรู้เห็น ฯ	๓๕๑
	ฎ.๗๔๙/๒๕๕๓	๓๕๑
มาตรา ๙๑/๑๗	จำนวนเงินภาษีขั้นต่ำที่ไม่ต้องเสีย	๓๕๒
	ฎ.๕๙๓๓/๒๕๕๒	๓๕๒
	ฎ.๑๕๐๗๒/๒๕๕๑	๓๕๓

มาตรา	ฎีกา	หน้า	
ฎ.๓๓๔/๒๕๕๑	ฎ.๑๐๓๘๓/๒๕๕๐	๓๕๔	
ฎ.๑๙๔๖/๒๕๕๐		๓๕๕	
ฎ.๘๘๕๒/๒๕๕๓		๓๕๖	
มาตรา ๙๑/๑๘ บทลงโทษกรณีไม่จดทะเบียนภาษีธุรกิจเฉพาะ		๓๕๗	
มาตรา ๙๑/๑๙ บทลงโทษกรณีไม่จัดทำรายงาน		๓๕๗	
มาตรา ๙๑/๒๐ บทลงโทษกรณีจัดทำรายงานไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์		๓๕๗	
มาตรา ๙๑/๒๑ ให้นำบทบัญญัติในบทภาษีมูลค่าเพิ่มมาใช้บังคับฯ โดยอนุโลม		๓๕๗	
ฎ.๕๙๓๓/๒๕๕๒	ฎ.๑๕๐๗๒/๒๕๕๑	๓๕๗	
ฎ.๓๓๔/๒๕๕๑		๓๕๘	
ฎ.๑๐๓๘๓/๒๕๕๐		๓๕๙	
ฎ.๑๙๔๖/๒๕๕๐		๓๖๐	
ฎ.๘๘๕๒/๒๕๕๓		๓๖๑	
หมวด ๖ อากรแสดมปี		๓๖๒	
มาตรา ๑๐๓ คำจำกัดความ		๓๖๒	
ฎ.๗๐๑๖/๒๕๕๐	ฎ.๑๔๒๔/๒๕๔๘	๓๖๒	
ฎ.๙๙๒/๒๕๔๖	ฎ.๗๒๗๕/๒๕๕๓	ฎ.๕๘๗๔/๒๕๕๓	๓๖๓
ฎ.๕๐๒๘/๒๕๔๑	ฎ.๕๐๑๓/๒๕๔๑		๓๖๔
ฎ.๒๗๙๑/๒๕๕๐			๓๖๕
ส่วน ๑ การเสียอากร		๓๖๖	
มาตรา ๑๐๔ ตราสารที่ต้องปิดแสดมปีบริบูรณ์		๓๖๖	
ฎ.๗๐๑๖/๒๕๕๐	ฎ.๓๔๓๕/๒๕๔๖	๓๖๖	
ฎ.๕๓๐๓/๒๕๔๕	ฎ.๙๒๒๓/๒๕๔๔	๓๖๗	
ฎ.๘๓๖๖ - ๘๖๗๘/๒๕๕๓		๓๖๘	
มาตรา ๑๐๕ หน้าที่ในการออกใบรับ		๓๖๘	
มาตรา ๑๐๕ ทวิ แบบใบรับ		๓๖๘	
มาตรา ๑๐๕ ตริ บันทึกการรับเงินที่มีจำนวนไม่ถึง ๕๐๐ และระยะที่ต้องเก็บบันทึก		๓๖๘	
มาตรา ๑๐๕ จัตวา การออกใบส่งของและแบบใบส่งของ		๓๖๘	

มาตรา	ฎีกา	หน้า
มาตรา ๑๐๖	การออกใบรับกรณีถูกเรียกร้อง	๓๖๘
มาตรา ๑๐๗	ผู้มีหน้าที่เสียอากรและชี้ตมอากรแสดตมปี	๓๖๘
	ฎ.๔๔๕๐/๒๕๔๒	๓๖๘
มาตรา ๑๐๘	การทำตราสารหลายลักษณะบนกระดาษแผ่นเดียว	๓๗๐
	ฎ.๓๗๗๕/๒๕๔๖	๓๗๐
	ฎ.๒๕๕๒/๒๕๔๑	๓๗๑
มาตรา ๑๐๙	การปิดแสดตมปีในสัญญาที่เป็นหนังสือโต้ตอบ	๓๗๑
มาตรา ๑๑๐	คูปบับหรือคูปฉีกตราสาร	๓๗๒
	ฎ.๒๐๗๓/๒๕๔๐	๓๗๒
มาตรา ๑๑๑	การเสียอากรของตราสารที่ำขึ้นในต่างประเทศ	๓๗๒
มาตรา ๑๑๒	สิทธิการไล่เบี่ยค่าอากรกรณีตัวเงิน	๓๗๒
ส่วน ๒ เบ็ดเตล็ด		๓๗๒
มาตรา ๑๑๓	การยื่นตราสารเพื่อขอเสียอากร	๓๗๒
	ฎ.๕๑๖๒/๒๕๕๓	๓๗๒
มาตรา ๑๑๔	การเรียกเก็บเงินเพิ่มอากรกรณีพนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบ	๓๗๓
	ฎ.๓๔๒๔/๒๕๕๑	๓๗๓
มาตรา ๑๑๕	การเรียกเก็บเงินอากรและเงินเพิ่มอากรแสดตมปีและการอุทธรณ์	๓๗๓
มาตรา ๑๑๖	การเสียอากรเป็นตัวเงิน	๓๗๓
	ฎ.๗๗๒๐/๒๕๔๓	๓๗๓
มาตรา ๑๑๗	ตราสารที่ได้เสียอากรเป็นตัวเงินถือว่าเป็นตราสารที่ปิดแสดตมปีบริบูรณ์	๓๗๔
	ฎ.๔๙๒๒/๒๕๕๐ ฎ.๔๔๘๒/๒๕๕๐ ฎ.๗๐๕๐/๒๕๔๘	๓๗๔
	ฎ.๖๙๘๒/๒๕๔๓	๓๗๕
	ฎ.๓๕๒๘/๒๕๔๑	๓๗๖
มาตรา ๑๑๘	ตราสารที่ใช้เป็นพยานหลักฐานในคดีแพ่ง	๓๗๗
	ฎ.๑๑๐๗๓/๒๕๕๔ ฎ.๑๐๔๐๖/๒๕๕๔	๓๗๗
	ฎ.๑๕๐๖/๒๕๕๔ ฎ.๑๑๒๙๔/๒๕๕๓	๓๗๘
	ฎ.๘๓๘๗ - ๘๓๙๑/๒๕๕๓	๓๗๙
	ฎ.๕๑๖๒/๒๕๕๓ ฎ.๒๘๘๙/๒๕๕๓	๓๘๐

มาตรา		ฎีกา	หน้า
ฎ. ๒๓๑๖/๒๕๕๓	ฎ. ๕๓๑๕/๒๕๕๒	ฎ. ๒๔๗๐/๒๕๕๒	๓๕๑
ฎ. ๒๐๔๗/๒๕๕๒			๓๕๒
ฎ. ๑๐๔๒๗/๒๕๕๑	ฎ. ๑๐๔๑๗/๒๕๕๑		๓๕๓
ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๑	ฎ. ๓๕๒๔/๒๕๕๑	ฎ. ๓๕๑๖/๒๕๕๑	๓๕๔
ฎ. ๑๓๔๕/๒๕๕๑			๓๕๕
ฎ. ๗๗๒๐/๒๕๕๐	ฎ. ๖๖๖๗/๒๕๕๐	ฎ. ๒๕๖๗/๒๕๕๐	๓๕๖
ฎ. ๒๔๒๓/๒๕๕๐	ฎ. ๕๓๗๗/๒๕๕๐	ฎ. ๕๑๐/๒๕๕๐	๓๕๗
ฎ. ๗๓๗๗/๒๕๕๐	ฎ. ๕๕๒๐/๒๕๕๐	ฎ. ๕๓๗๗/๒๕๕๐	๓๕๘
ฎ. ๑๕๐๗/๒๕๕๐			๓๕๙
ฎ. ๑๐๓๓/๒๕๕๐	ฎ. ๖๓๑๗/๒๕๕๐	ฎ. ๕๐๗๕/๒๕๕๐	๓๖๐
ฎ. ๓๕๑๗/๒๕๕๐	ฎ. ๒๗๒๑/๒๕๕๐		๓๖๑
ฎ. ๒๖๗๕/๒๕๕๐	ฎ. ๓๕๑๗/๒๕๕๐		๓๖๒
ฎ. ๓๖๑๗/๒๕๕๐	ฎ. ๓๖๑๗/๒๕๕๐		๓๖๓
ฎ. ๖๐๕/๒๕๕๐	ฎ. ๓๖๑๗/๒๕๕๐	ฎ. ๓๖๑๗/๒๕๕๐	๓๖๔
ฎ. ๗๕๗๗/๒๕๕๐	ฎ. ๗๕๗๗/๒๕๕๐	ฎ. ๗๕๗๗/๒๕๕๐	๓๖๕
ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐	ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐		๓๖๖
ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐	ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐		๓๖๗
ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐	ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐		๓๖๘
ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐	ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐		๓๖๙
ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐	ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐		๓๗๐
ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐	ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐		๓๗๑
ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐	ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐		๓๗๒
ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐	ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐		๓๗๓
ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐	ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐		๓๗๔
ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐	ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐		๓๗๕
ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐	ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐		๓๗๖
ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐	ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐		๓๗๗
ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐	ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐		๓๗๘
ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐	ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐		๓๗๙
ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐	ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐		๓๘๐
ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐	ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐		๓๘๑
ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐	ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐		๓๘๒
ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐	ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐		๓๘๓
ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐	ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐		๓๘๔
ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐	ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐		๓๘๕
ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐	ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐		๓๘๖
ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐	ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐		๓๘๗
ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐	ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐		๓๘๘
ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐	ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐		๓๘๙
ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐	ฎ. ๖๗๖๒/๒๕๕๐		๓๙๐

มาตรา	ฎีกา	หน้า
ฎ.๕๘๒๙/๒๕๕๐	ฎ.๕๔๑๖/๒๕๕๐	๔๐๙
ฎ.๔๘๕๔/๒๕๕๐	ฎ.๔๐๐๐/๒๕๕๐	๔๑๑
	ฎ.๓๔๔๙/๒๕๕๐	
ฎ.๒๘๘๘/๒๕๕๐	ฎ.๒๖๐๔/๒๕๕๐	๔๑๒
มาตรา ๑๑๙	ห้ามมิให้เจ้าพนักงานลงนามรับรู้ในตราสารที่มีได้ปิดแสดมปี	๔๑๓
มาตรา ๑๒๐	สิทธิการไล่เบี่ยค่าอากรหรือค่าเพิ่มอากรของผู้ที่ไม่มีหน้าที่เสีย	๔๑๓
มาตรา ๑๒๑	ผู้ที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียอากร	๔๑๓
ฎ.๙๕๓/๒๕๕๘	ฎ.๔๐๐๐/๒๕๕๕	๔๑๓
ฎ.๔๖๘๗/๒๕๕๐		๔๑๔
มาตรา ๑๒๒	การขอคืนเงินอากร	๔๑๕
มาตรา ๑๒๓	อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่	๔๑๕
มาตรา ๑๒๓	ทวิ อำนาจการกำหนดวิธีการเสียอากร	๔๑๕
มาตรา ๑๒๓	ตรี อำนาจการกำหนดจำนวนเงินที่แสดงในใบรับ	๔๑๕
ส่วน ๓ บทลงโทษ		๔๑๕
มาตรา ๑๒๔	ความผิดฐานไม่เสียอากรหรือชดฆ่าแสดมปี	๔๑๕
มาตรา ๑๒๕	ความผิดฐานทำตราสารให้ผิดความจริง	๔๑๕
มาตรา ๑๒๖	ความผิดฐานลงวันเดือนปีชดฆ่าแสดมปีเป็นเท็จ	๔๑๕
มาตรา ๑๒๗	ความผิดฐานไม่เก็บบันทึกหรือไม่ออกใบรับที่ถูกเรียกร้อง	๔๑๕
มาตรา ๑๒๗	ทวิ ความผิดฐานไม่ออกใบรับ	๔๑๕
มาตรา ๑๒๘	ความผิดฐานไม่อำนวยความสะดวกแก่เจ้าพนักงาน	๔๑๕
มาตรา ๑๒๙	ความผิดฐานมีแสดมปีปลอมหรือค่าแสดมปีที่ใช้แล้ว	๔๑๕
บัญชีอากรแสดมปี		๔๑๕
ฎ.๕๕๑๔/๒๕๕๒		๔๑๕
ลักษณะแห่งตราสารอันดับที่ ๗		๔๑๖
ฎ.๘๔๓๘/๒๕๕๒		๔๑๖
ฎ.๘๗๐๐/๒๕๕๐	ฎ.๔๙๓๒/๒๕๕๙	๔๑๗
ฎ.๒๓๒๐/๒๕๕๐		๔๑๘
ลักษณะแห่งตราสารอันดับที่ ๑๑		๔๑๙
ฎ.๒๓๘๗/๒๕๕๐		๔๑๙

มาตรา	ฎีกา	หน้า
ฎ.๑๘๐๗/๒๕๕๐		๔๒๐
ลักษณะแห่งตราสารอันดับที่ ๑๒		๔๒๑
ฎ.๕๕๖๖/๒๕๕๐		๔๒๑
หมวด ๗ อากรมสรรพ		๔๒๒
มาตรา ๑๓๐ ถึง มาตรา ๑๔๓ (ยกเลิก)		๔๒๒
ลักษณะ ๓ ภาษีบำรุงท้องที่๔๒		๔๒๓
มาตรา ๑๔๔ ถึง มาตรา ๑๖๖ (ยกเลิก)		๔๒๓
ลักษณะ ๔ เงินช่วยการประถมศึกษา		๔๒๓
มาตรา ๑๖๗ ถึง มาตรา ๑๗๙ (ยกเลิก)		๔๒๓
ลักษณะ ๔ ภาษีการซื้อโภคภัณฑ์		๔๒๓
มาตรา ๑๖๕ ถึง มาตรา ๑๙๙ ทวิ (ยกเลิก)		๔๒๓
ลักษณะ ๕ ภาษีการซื้อข้าว		๔๒๓
มาตรา ๑๘๐ ถึง มาตรา ๒๑๒ (ยกเลิก)		๔๒๓
ลักษณะ ๖ ภาษีการซื้อน้ำตาล		๔๒๔
มาตรา ๒๑๓ ถึง มาตรา ๒๔๗ (ยกเลิก)		๔๒๔
ลักษณะ ๗ ภาษีโรงแรมภัตตาคาร		๔๒๔
มาตรา ๒๔๘ ถึง มาตรา ๒๖๒ (ยกเลิก)		๔๒๔

ฎีกาประมวลรัษฎากร

ลักษณะ ๑

ข้อความเบื้องต้น

มาตรา ๑ ซึ่งถูกกฎหมาย

มาตรา ๒ คำจำกัดความ

ฎ.๑๗๐๔/๒๕๕๓ แม้สถานประกอบการสำนักงานแห่งใหญ่และสถานประกอบการสาขาของโจทก์จะเป็นสถานประกอบการของนิติบุคคลเดียวกัน แต่เมื่อมีการจดทะเบียนเป็นหลายสถานประกอบการย่อมต้องแยกใบกำกับภาษีและคำนวณภาษีขายหักด้วยภาษีซื้อในแต่ละเดือนภาษีออกเป็นของแต่ละสถานประกอบการ การที่โจทก์ยื่นแบบแสดงรายการภาษีมูลค่าเพิ่มของสถานประกอบการสาขาเลขที่ ๑๑๙ โดยนำใบกำกับภาษีซื้อของสถานประกอบการสำนักงานใหญ่เลขที่ ๔๙ ไปใช้ในการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มของสถานประกอบการสาขา จึงไม่ชอบด้วย ป.รัษฎากร มาตรา ๘๓ วรรคสี่ การกระทำของโจทก์เป็นกรณียื่นแบบแสดงรายการภาษีของสถานประกอบการสาขาโดยแสดงจำนวนภาษีที่ต้องเสียต่ำกว่าความเป็นจริง เจ้าพนักงานประเมินจึงมีอำนาจประเมินภาษีมูลค่าเพิ่ม เบี้ยปรับ และเงินเพิ่มแก่โจทก์ได้ตาม ป.รัษฎากร มาตรา ๘๘ (๒)

แม้คำว่า “อธิบดี” จะหมายความรวมถึงผู้ที่อธิบดีมอบหมายตาม ป.รัษฎากร มาตรา ๒ แต่จำเลยไม่นำสืบให้ปรากฏว่าสรรพากรภาค ๑๐ เป็นผู้ที่อธิบดีกรมสรรพากรมอบหมายให้มีอำนาจอนุมัติให้เจ้าพนักงานประเมินทำการประเมินภาษีแทนอธิบดีกรมสรรพากรได้ การประเมินของเจ้าพนักงานประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ สำหรับเดือนภาษีกุมภาพันธ์ มีนาคม พฤษภาคม มิถุนายน สิงหาคม กันยายน และพฤศจิกายน ๒๕๔๐ จึงไม่ชอบด้วย ป.รัษฎากร มาตรา ๘๘/๖ วรรคท้าย สำหรับเดือนภาษีมกราคม ๒๕๔๐ โจทก์มิได้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีมูลค่าเพิ่มของสถานประกอบการเลขที่ ๑๑๙ คงยื่นแบบแสดงรายการภาษีมูลค่าเพิ่มของ

สถานประกอบการสำนักงานใหญ่เลขที่ ๔๙ เท่านั้น จึงถือว่าโจทก์ไม่ได้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีมูลค่าเพิ่มของสถานประกอบการสาขาเลขที่ ๑๑๙ ภายในกำหนดระยะเวลายื่นแบบแสดงรายการภาษีมูลค่าเพิ่ม เจ้าพนักงานประเมินจึงมีอำนาจประเมินภาษีมูลค่าเพิ่มแก่โจทก์ได้ภายในกำหนดเวลา ๑๐ ปี นับแต่วันสุดท้ายแห่งกำหนดเวลายื่นแบบแสดงรายการภาษี โดยไม่ต้องขออนุมัติการประเมินต่ออธิบดีกรมสรรพากร ตาม ป.รัษฎากร มาตรา ๘๘ (๑) ประกอบมาตรา ๘๘/๖ (๑) (ค)

มาตรา ๓ การตราพระราชกฤษฎีกาลดอัตราและยกเว้นอากร

ฎ.๒๕๕๓/๒๕๔๔ ตามมาตรา ๓ (๕) แห่ง พ.ร.ฎ.ออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการขายอสังหาริมทรัพย์ที่เป็นทางค้าหรือหากำไร (ฉบับที่ ๒๔๔) พ.ศ.๒๕๓๔ อสังหาริมทรัพย์ที่มีไว้ในการประกอบกิจการตามมาตราดังกล่าว หมายถึง อสังหาริมทรัพย์ที่ใช้ในการประกอบกิจการ และมีไว้เพื่อใช้ในการประกอบกิจการ แม้ยังมีได้นำมาใช้ประกอบกิจการก็ตาม เมื่อโจทก์ซื้อที่ดินไว้เพื่อพัฒนาเป็นวิทยาเขตแห่งใหม่ซึ่งเป็นกิจการที่อยู่ในวัตถุประสงค์ของโจทก์ ที่ดินดังกล่าวจึงเป็นอสังหาริมทรัพย์ที่มีไว้ในการประกอบกิจการ แม้วัตถุประสงค์ของโจทก์มิได้มุ่งแสวงหากำไร แต่การขายที่ดินดังกล่าวเป็นการขายอสังหาริมทรัพย์ที่โจทก์มีไว้ในการประกอบกิจการจึงต้องถือว่าเป็นการขายอสังหาริมทรัพย์เป็นทางค้าหรือหากำไร ตาม ป.รัษฎากร มาตรา ๙๑/๒ (๖) ประกอบด้วยมาตรา ๓ (๕) แห่งพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว โจทก์จึงต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะสำหรับการขายที่ดินดังกล่าว

ป.รัษฎากร มาตรา ๙๑/๒ (๖) บัญญัติว่า ภายใต้บังคับมาตรา ๙๑/๔ การประกอบกิจการดังต่อไปนี้ในราชอาณาจักรให้อยู่ในบังคับต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะตามบทบัญญัติหมวดนี้ ได้แก่ การขายอสังหาริมทรัพย์เป็นทางค้าหรือหากำไร ไม่ว่าจะอสังหาริมทรัพย์นั้นจะได้มาโดยวิธีใดก็ตาม ทั้งนี้ เฉพาะที่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามที่กำหนดโดย พ.ร.ฎ.ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการขายอสังหาริมทรัพย์ที่เป็นทางค้าหรือหากำไร (ฉบับที่ ๒๔๔) พ.ศ.๒๕๓๔ ที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น ที่ได้กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขต่าง ๆ ที่จะนำมาถือเป็นข้อสันนิษฐานเด็ดขาดว่า กรณีใดเป็นการขายอสังหาริมทรัพย์ที่เป็นทางค้าหรือหากำไรที่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะตามมาตรา ๙๑/๒ (๖), ๓ แห่ง พระราชกฤษฎีกาดังกล่าวซึ่งกำหนดหลักเกณฑ์ว่าการขายอสังหาริมทรัพย์ลักษณะใดบ้างที่ถือเป็นทางค้าหรือหากำไร จึงเป็นการกำหนดตามที่ประมวลรัษฎากร มาตรา ๙๑/๒ (๖) ให้อำนาจไว้

มาตรา ๓ ทวิ ถึงมาตรา ๓ สัตต

มาตรา ๓ อัญฐ การขยายกำหนดเวลาการยื่นรายการ การอุทธรณ์ การชำระภาษี

ฎ.๑๗๓๘/๒๕๔๘ บพัญญูตีตาม ป.ร.ษฎากรมาตรา ๓ อัญฐ วรรคหนึ่ง มีความหมายว่าอธิบดีกรมสรรพากรจะเห็นสมควรสั่งให้ขยายกำหนดเวลาหรือเลื่อนกำหนดเวลาการยื่นแบบแสดงรายการหรือการอุทธรณ์ หรือกำหนดเวลาการ เสียภาษีอากรตามที่กำหนดไว้ในประมวลรัษฎากรออกไปได้เมื่อผู้มีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามกำหนดเวลาดังกล่าวมิได้อยู่ในประเทศไทยหรือมีเหตุจำเป็นจนไม่สามารถจะปฏิบัติตามกำหนดเวลาได้

โจทก์เป็นนิติบุคคลที่จดทะเบียนในประเทศไทย จึงมิใช่ผู้ที่มีได้ในประเทศไทย จำเลยได้แจ้งการประเมินให้โจทก์ทราบรวม ๗ ฉบับ โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับในประเทศจำหน่ายซองระบุชื่อโจทก์เป็นผู้รับตามภูมิลำเนาของโจทก์ที่จดทะเบียนไว้ต่อสำนักงานทะเบียนหุ้นส่วนบริษัทจังหวัดตรัง เลขที่ ๗๑ หมู่ที่ ๒ ตำบลเกาะเปียง อำเภอย่านตาขาว จังหวัดตรัง รหัสไปรษณีย์ ๙๒๑๔๐ โดยมี พ. ซึ่งบรรลุนิติภาวะและอยู่ที่นั่นรับไว้แล้ว จึงเป็นการ แจ้งการประเมินที่ชอบและถือว่าโจทก์ได้รับทราบการแจ้งการประเมินแล้ว ตาม ป.ร.ษฎากร มาตรา ๘ กรณีจึงมิใช่ มีเหตุจำเป็นจนโจทก์ไม่สามารถจะยื่นอุทธรณ์ตามกำหนดเวลาได้ การที่อธิบดีกรมสรรพากรมีคำสั่งไม่อนุญาตให้โจทก์ขยายกำหนดเวลาการอุทธรณ์ จึงชอบแล้ว

ฎ.๑๕๓๓/๒๕๔๐ การอุทธรณ์การประเมินภาษีอากรเป็นวิธีการอย่างหนึ่งที่ ป.ร.ษฎากร มาตรา ๓๐ บพัญญูตีไว้ให้สิทธิแก่ผู้รับการประเมินที่จะอุทธรณ์การประเมินของเจ้าพนักงานประเมินต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้ เมื่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์วินิจฉัยแล้ว ผู้รับการประเมินก็มีสิทธิที่จะอุทธรณ์ต่อศาลได้อีกภายในกำหนด ๓๐ วัน นับแต่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ซึ่งคดีอุทธรณ์คำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ดังกล่าวนี้ ศาลภาษีอากรมีอำนาจพิจารณาพิพากษาได้ ตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ.๒๕๒๘ มาตรา ๗ (๑) แต่ผู้รับการประเมินจะนำคดีมาฟ้องต่อศาลภาษีอากรได้ก็ต่อเมื่อได้มีการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์

วิธีการ และระยะเวลาที่กำหนดไว้เช่นว่านั้น และได้มีการวินิจฉัยชี้ขาดคำคัดค้านและคำอุทธรณ์นั้นเสร็จแล้ว ดังที่มาตรา ๘ แห่ง พ.ร.บ.จัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากรพ.ศ.๒๕๒๘ บัญญัติไว้ สำหรับกรณีที่ผู้รับการประเมินมีเหตุจำเป็นจนไม่สามารถจะปฏิบัติตามกำหนดเวลาในการอุทธรณ์ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๐ แห่งป.รัษฎากรได้นั้น มาตรา ๓ อัญญัติ ก็ได้รับบัญญัติว่า เมื่ออธิบดี (กรมสรรพากร) พิจารณาเห็นเป็นการสมควรจะให้ขยายหรือเลื่อนกำหนดเวลาออกไปอีกตามความจำเป็นแก่กรณีก็ได้ วิธีการดังกล่าวนี้เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการที่ผู้รับการประเมินจะต้องปฏิบัติโดยถูกต้องเพื่อการที่จะได้รับการพิจารณาและพิพากษาคดีจากศาลภาษีอากรกลางได้ ดังนั้น กรณีที่ผู้รับการประเมินมีเหตุจำเป็นจนไม่สามารถจะปฏิบัติตามกำหนดเวลาการอุทธรณ์การประเมินต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้ ย่อมมีสิทธิที่จะขอให้อธิบดีกรมสรรพากรอนุมัติให้ขยายหรือเลื่อนกำหนดเวลาในการยื่นคำอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ออกไปได้หากอธิบดีกรมสรรพากรพิจารณาแล้วเห็นว่าผู้รับการประเมินมีเหตุจำเป็นจนไม่สามารถจะปฏิบัติตามกำหนดเวลาการอุทธรณ์การประเมินได้ ตามป.รัษฎากร มาตรา ๓๐ แต่กลับสั่งไม่อนุมัติให้ขยายหรือเลื่อนกำหนดเวลาออกไปแก่ผู้รับการประเมินตามความจำเป็นแก่กรณี เป็นการขัดขวางมิให้ผู้รับการประเมินได้รับสิทธิในการพิจารณาอุทธรณ์จากคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์และสิทธิในการอุทธรณ์ คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ต่อศาลได้ ย่อมเห็นได้ว่าคำสั่งของอธิบดีกรมสรรพากรดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมายผู้รับการประเมินจึงมีสิทธิที่จะฟ้องขอให้ศาลภาษีอากรเพิกถอนคำสั่งอันไม่ชอบด้วยกฎหมายของอธิบดีกรมสรรพากรดังกล่าวได้ เพื่อให้ศาลภาษีอากรแก้ไขคำสั่งของอธิบดีกรมสรรพากรเสียใหม่ให้ถูกต้องตามเจตนารมณ์ของ ป.รัษฎากรมาตรา ๓ อัญญัติ ต่อไป โดยถือว่าคำสั่งของอธิบดีกรมสรรพากรดังกล่าวเป็นคำวินิจฉัยของเจ้าพนักงานตามกฎหมายเกี่ยวกับภาษีอากร มิฉะนั้นผู้รับการประเมินย่อมไม่มีทางที่จะได้รับสิทธิตามที่ ป.รัษฎากร มาตรา ๓ อัญญัติ และ มาตรา ๓๐ บัญญัติไว้เช่นนี้ได้

มาตรา ๓ นว ความผิดฐานไม่อำนวยความสะดวก หรือขัดขวางเจ้าพนักงาน

มาตรา ๓ ทศ ความผิดฐานไม่ปฏิบัติตามคำสั่งเจ้าพนักงานให้แปลบัญชี

ฎ.๘๘๐๘/๒๕๕๐ โจทก์อ้างในคำฟ้องว่า โจทก์มิได้ใช้ที่ดินและโกดังสินค้าในการประกอบกิจการใด การขายที่ดินและโกดังสินค้าดังกล่าวจึงไม่ใช่การขายอสังหาริมทรัพย์ที่มีไว้ในประกอบกิจการ ซึ่งจะต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ การที่ศาลภาษีอากรกลางหยิบยกข้อความตามสัญญาซื้อขายที่ดินระหว่างโจทก์กับบริษัท ส. และข้อที่โจทก์ยอมรับการประเมินค่ารายปีและเสียภาษีโรงเรือนและที่ดิน ซึ่งเป็นพยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวนมาประกอบดุลพินิจในการชี้แจงนำพยานหลักฐาน แล้ววินิจฉัยว่าโจทก์มีอสังหาริมทรัพย์ดังกล่าวไว้ในประกอบกิจการจึงมิใช่การวินิจฉัยนอกประเด็น แม้เหตุผลตามคำพิพากษาจะแตกต่างจากเหตุผลของเจ้าพนักงานประเมินหรือคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ก็ตาม

โจทก์อ้างว่าอสังหาริมทรัพย์จำนวน ๔ แปลง โจทก์ได้มาตั้งแต่ปี ๒๕๒๕ และขายไปในปี ๒๕๓๕ โดยมีได้มุ่งในทางการค้าหรือหากำไร จำเลยให้การว่า โจทก์ซื้อที่ดิน ๔ แปลงมาในราคา ๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท แล้วขายไปในราคา ๓๐,๒๕๔,๘๘๒ บาท และตามหนังสือสัญญาซื้อขายระบุว่า ขายที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างเป็นโกดังก่อสร้างเป็นโกดังก่อสร้างคอนกรีตเสริมเหล็ก เพื่อใช้เป็นที่สร้างคลังเก็บสินค้า แสดงว่าโจทก์ผู้ซื้อเมื่อเจตนาใช้ประกอบกิจการเป็นโกดังเก็บสินค้ามิได้มีเจตนาใช้เป็นที่อยู่อาศัย ทั้งยังยื่นแบบแสดงรายการกำหนดค่ารายปีและชำระภาษีโรงเรือนและที่ดิน ด้วยเหตุผลดังกล่าวการขายอสังหาริมทรัพย์ที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวถือว่าเป็นการขายอสังหาริมทรัพย์ที่เป็นทางการค้าหรือหากำไร ตาม พ.ร.ฎ. (ฉบับที่ ๒๔๔) พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๓ (๕) คือ อสังหาริมทรัพย์ที่ผู้ขายมิได้ใช้ในประกอบกิจการ โจทก์มีหน้าที่เสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ภาษีธุรกิจเฉพาะและต้องนำเงินได้จากการขายอสังหาริมทรัพย์ไปรวมคำนวณกับเงินได้พึงประเมินประเภทอื่นๆ ของโจทก์ เห็นได้ว่าคำให้การของจำเลยมิได้ปฏิเสธข้ออ้างตามคำฟ้องว่าโจทก์ได้ที่ดินทั้ง ๔ แปลงมาโดยมีได้มุ่งในทางการค้าหรือหากำไรให้เห็นโดยชัดแจ้ง คำให้การของจำเลยมุ่งแสดงข้อเท็จจริงให้เห็นว่าโจทก์ขายที่ดินไปทางการค้าหรือหากำไรซึ่งจะต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะอันเป็นภาษีคนละประเภทกับภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา คำให้การของจำเลยจึงมิได้ปฏิเสธข้ออ้างของโจทก์ดังกล่าวตาม ป.วิ.แพ่ง มาตรา ๑๗๗ ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ.๒๕๒๘ มาตรา ๑๗ ดังนั้น ปัญหาที่ว่าโจทก์ได้ที่ดินมาโดยมุ่งในทางการค้าหรือหากำไรนั้น ถือว่าจำเลยได้รับแล้ว และข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามคำฟ้องว่าโจทก์ได้ที่ดินมาโดยมีได้มุ่งในทางการค้าหรือหากำไร โจทก์จึงมีสิทธิเลือกเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาประจำปีภาษี ๒๕๓๕ สำหรับเงินได้จากการขายที่ดินตามวิธีการที่กำหนดในมาตรา ๔๘ (๔) (ข) แห่งประมวลรัษฎากร

มาตรา ๔๗ แห่ง พ.ร.บ.วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.๒๕๓๙ บัญญัติว่า “การใดที่กฎหมายกำหนดให้อุทธรณ์ต่อเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นคณะกรรมการ ขอบเขตการพิจารณาอุทธรณ์ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น...” ซึ่ง ป.รัษฎากร มาตรา ๓๒ ได้กำหนดขอบเขตการพิจารณาอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ไว้แล้วโดยไม่ได้กำหนดระยะเวลาไว้ คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ของจำเลยจึงมีอำนาจดำเนินการไปตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๒ แห่งประมวลรัษฎากร ไม่อาจนำระยะเวลาที่กำหนดให้วินิจฉัยอุทธรณ์ และแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ภายใน ๓๐ วัน ตามมาตรา ๔๕ แห่ง พ.ร.บ.วิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ ดังกล่าวมาใช้ได้

มาตรา ๒๗ ตรี (๑) แห่งประมวลรัษฎากร บัญญัติให้ผู้มีสิทธิขอคืนภาษีอากรที่ยื่นรายการเมื่อพ้นเวลาที่กฎหมายกำหนด ขอคืนได้ภายใน ๓ ปี นับแต่วันยื่นรายการก็สืบเนื่องมาจากแม้ผู้ยื่นจะยื่นเกินกำหนดเวลาที่กฎหมายกำหนดก็ตาม แต่เมื่อผู้ยื่นไม่มีหน้าที่ต้องเสียภาษีอากรจึงต้องคืนให้ ส่วนเรื่องดอกเบี้ย มาตรา ๔ ทศ แห่งประมวลรัษฎากร กำหนดให้เป็นไปตามกฎกระทรวง ซึ่งกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๖๑ (พ.ศ.๒๕๒๖) ข้อ ๒ กำหนดไว้ว่า การคิดดอกเบี้ยให้แก่ผู้ได้รับคืนภาษีอากรนั้น จะคิดให้ต่อเมื่อได้มีการยื่นแบบแสดงรายการหรือคำร้องขอคืนเงินภาษีอากรภายในเวลาที่กฎหมายกำหนด หรือภายในเวลาที่ได้รับการขยายหรือเลื่อนให้ เมื่อโจทก์มิได้ยื่นแบบแสดงรายการภายในกำหนดเวลาที่กฎหมายกำหนด โจทก์จึงมีสิทธิได้รับภาษีอากรที่ชำระไปแล้วคืนตามมาตรา ๒๗ ตรี (๑) แห่งประมวลรัษฎากร โดยไม่มีสิทธิได้ดอกเบี้ย

ฎ.๑๐๘๘๙/๒๕๔๖ บทบัญญัติของพระราชกฤษฎีกาไม่ใช้บทบัญญัติของกฎหมายในความหมายของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๖ และ ๒๖๔ วรรคหนึ่ง ศาลภาษีอากรจึงไม่ต้องส่งเรื่องไปให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าพระราชกฤษฎีกาขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่

มาตรา ๙๑/๒ (๖) แห่งประมวลรัษฎากรมิได้บัญญัติว่าการขายอสังหาริมทรัพย์กรณีใดเป็นการขายที่เข้าลักษณะเป็นทางค้าหรือหากำไร แต่ได้บัญญัติให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกาซึ่งพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการขายอสังหาริมทรัพย์ที่เป็นทางค้าหรือหากำไร (ฉบับที่ ๒๔๔) พ.ศ. ๒๕๓๔ ได้กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขให้ถือว่าการขายอสังหาริมทรัพย์ลักษณะใดบ้างที่ถือเป็นการขายในทางค้าหรือหากำไรตามที่มาตรา ๙๑/๒ (๖) ให้อำนาจไว้ พระราชกฤษฎีกาดังกล่าวจึงมิได้ขัดต่อบทบัญญัติมาตรา ๙๑/๒ (๖) ทั้งมิได้ขัดต่อมาตรา ๙๑/๑ (๑) กับ มาตรา ๙๑/๕ (๖) เพราะมาตรา ๙๑/๑ (๑) เป็นบทบัญญัติกำหนดความหมายของคำว่า "รายรับ" ส่วนมาตรา ๙๑/๕(๖) ก็เป็นบทบัญญัติกำหนดฐานภาษีเกี่ยวกับภาษีธุรกิจเฉพาะ

การขายอสังหาริมทรัพย์ที่ได้กระทำภายในห้าปีนับแต่วันที่ได้มา มิใช่ที่จะเป็นการขายเป็นทางค้าหรือหากำไรเสมอไปพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการขายอสังหาริมทรัพย์ที่เป็นทางค้าหรือหากำไร (ฉบับที่ ๒๔๔) พ.ศ. ๒๕๓๔ จึงได้กำหนดข้อยกเว้นไว้บางกรณี การที่โจทก์ได้ที่ดินมาแล้วจดทะเบียนให้ที่ดินนั้นแก่ จ. บุตรโดยชอบด้วยกฎหมายของโจทก์ไปในวันเดียวกัน แม้จะถือว่าเป็นการขายตามประมวลรัษฎากร มาตรา ๙๑/๑ (๔) ที่ได้กระทำภายในห้าปีนับแต่วันที่ได้มาซึ่งอสังหาริมทรัพย์นั้น แต่เมื่อผู้ที่ดินที่โอนที่ดินให้โดยเสนหาเป็นบุตรโจทก์ การโอนที่ดินดังกล่าวจึงไม่ใช่กรณีที่ทำเป็นทางการค้าหรือหากำไร โจทก์จึงไม่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ

โจทก์ยื่นแบบแสดงรายการและชำระค่าภาษีธุรกิจเฉพาะให้แก่เจ้าเลยที่ ๒ ทั้ง ๆ ที่ตนไม่มีหน้าที่ต้องชำระ โจทก์จึงมีสิทธิได้รับดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑ ต่อเดือน หรือเศษของเดือนของเงินภาษีอากรที่ได้รับคืนโดยไม่คิดทบต้นแต่ไม่เกินกว่าจำนวนเงินค่าภาษีอากรที่ได้รับคืนตามมาตรา ๔ ทศ แห่งประมวลรัษฎากรตั้งแต่วันถัดจากวันครบระยะเวลาสามเดือน นับแต่วันยื่นคำร้องขอคืนเงินภาษีอากรดังกล่าวจนถึงวันที่อธิบดีกรมสรรพากรหรือผู้ที่อธิบดีกรมสรรพากรมอบหมายมีหนังสือแจ้งคำสั่งคืนเงินตามกฎกระทรวงฉบับที่ ๑๖๑(พ.ศ. ๒๕๒๖) ข้อ ๑ (๒) และข้อ ๑ วรรคท้าย เมื่อโจทก์ยื่นคำร้องขอคืนเงินค่าภาษีอากรดังกล่าวต่อเจ้าพนักงานของเจ้าเลยเมื่อวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๓๓ และฟ้องขอให้เจ้าเลยชำระดอกเบี้ยจากเงินภาษีที่ต้องคืนดังกล่าว โจทก์จึงมีสิทธิได้รับดอกเบี้ยจากเงินค่าภาษีอากรที่ได้รับคืนในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๔ เป็นต้นไปจนถึงวันที่อธิบดีกรมสรรพากรมีหนังสือแจ้งคำสั่งคืนเงินดังกล่าว แต่ไม่เกินจำนวนเงินค่าภาษีที่ได้รับคืน

ฎ.๖๖๑๐/๒๕๔๐ เจ้าพนักงานได้เรียกให้โจทก์ยื่นคำร้องขอคืนเงินภาษีอากรส่งเอกสารหรือหลักฐานเพิ่มเติมจากที่โจทก์เคยส่งพร้อมกับคำร้องขอคืนเงินภาษีอากรทั้งนี้เพื่อตรวจสอบว่าโจทก์ได้ถูกหักหรือเสียภาษีเกินกว่าที่ควรต้องเสียหรือไม่โจทก์จึงต้องนำเอกสารหรือหลักฐานไปแสดงต่อเจ้าพนักงานภายในกำหนดเวลาที่เจ้าพนักงานสั่ง ตามข้อ ๒ วรรคสาม ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๖๑ (พ.ศ. ๒๕๒๖) ออกตามความใน ป.รัษฎากรว่าด้วยการให้ดอกเบี้ยแก่ผู้ได้รับคืนเงินภาษีอากรเมื่อโจทก์ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานภายในเวลาที่กำหนด และโจทก์มิได้ขอขยายเวลาส่งเอกสารต่ออธิบดี ซึ่งตามข้อ ๒ วรรคท้าย ของกฎกระทรวงดังกล่าวกำหนดให้ระงับการคิดดอกเบี้ยตั้งแต่วันสุดท้ายของเวลาที่เจ้าพนักงานสั่งตามวรรคสามโจทก์จึงไม่มีสิทธิได้รับดอกเบี้ยตั้งแต่วันสุดท้ายของเวลาที่เจ้าพนักงานสั่งคือวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๓๖ ถึงวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ ซึ่งเป็นวันที่โจทก์ส่งมอบเอกสารครั้งสุดท้ายให้แก่เจ้าพนักงานเท่านั้น การที่เจ้าพนักงานระงับการคิดดอกเบี้ยนับแต่วันที่

๒๑ กรกฎาคม ๒๕๓๖ ซึ่งเป็นวันออกหมายเรียกถึงวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ จึงไม่ถูกต้อง โจทก์มีสิทธิได้รับดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑ ต่อเดือนหรือเศษของเดือนของต้นเงินภาษีอากรที่เจ้าพนักงานของจำเลยได้ส่งคืนให้แก่โจทก์นับแต่วันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๓๖ ถึงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๓๖ ด้วยตามมาตรา ๔ ทศ แห่ง ป.รัษฎากร

มาตรา ๓ เอกาทศ ถึง มาตรา ๓ ทวาทศ

มาตรา ๓ เตรส การกำหนดให้ผู้ที่ไม่มีหน้าที่หักภาษี ณ ที่จ่าย ต้องหักภาษี ณ ที่จ่าย

ฎ.๗๘๑/๒๕๔๗ โจทก์ซื้ออุปกรณ์เครื่องนยกลินค้าจากห้างหุ้นส่วนจำกัด ส. ซึ่งมีทะเบียนการค้าและเลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากรแตกต่างจากโรงงาน ส. ซึ่งโจทก์จ่ายค่าแรงติดตั้งเครื่องนยกลินค้าให้ ดังนั้น โรงงาน ส. จึงเป็นบุคคลอีกบุคคลหนึ่งต่างหากจากห้างหุ้นส่วนจำกัด ส. แม้จะมีภูมิลำเนาอยู่แห่งเดียวกัน แต่ก็มีเงินได้พึงประเมินเป็นของตนเองและมีหน้าที่ยื่นแบบแสดงรายการเพื่อเสียภาษีแยกจากกัน จึงไม่อาจถือว่าเงินที่โจทก์จ่ายชำระราคาอุปกรณ์เครื่องนยกลินค้าดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของค่าจ้างทำของที่โจทก์จ้างโรงงาน ส. ติดตั้งเครื่องนยกลินค้า โจทก์จึงไม่มีหน้าที่ต้องหักภาษีเงินได้นิติบุคคล ณ ที่จ่ายสำหรับเงินที่จ่ายเป็นค่าซื้ออุปกรณ์ดังกล่าวตาม ป.รัษฎากรฯ มาตรา ๓ เตรส

การประกอบกิจการโดยปกติเยี่ยงธนาคารพาณิชย์ที่ต้องเสียภาษีการค้าหรือภาษีธุรกิจเฉพาะนั้น แม้ผู้ประกอบกิจการจะไม่ได้คิดดอกเบี้ยหรือค่าตอบแทน แต่เมื่อการไม่คิดดอกเบี้ยหรือค่าตอบแทนนั้นไม่มีเหตุอันสมควร เจ้าพนักงานประเมินย่อมมีอำนาจกำหนดดอกเบี้ยที่ผู้ประกอบการควรได้รับจากการประกอบกิจการเพื่อใช้เป็นฐานภาษีในการคำนวณภาษีการค้าหรือภาษีธุรกิจเฉพาะได้ตาม ป.รัษฎากรฯ มาตรา ๘๑/๒ (๕) และมาตรา ๘๑/๑๖ (๖) ดังนั้น เมื่อโจทก์ให้บริษัท พ. กู้ยืมเงินโดยไม่คิดดอกเบี้ย โดยไม่มีเหตุอันสมควร การที่เจ้าพนักงานประเมินทำการประเมินให้โจทก์เสียภาษีการค้าและภาษีธุรกิจเฉพาะโดยคำนวณจากดอกเบี้ยรับที่โจทก์ควรจะได้รับในแต่ละรอบระยะเวลาบัญชีจึงชอบแล้ว

ฎ.๙๖๓๗/๒๕๔๒ ตามคำสั่งกรมสรรพากรที่ ป.๘/๒๕๒๘ เรื่อง การหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่าย กรณีการจ่ายเงินค่าจ้างทำของให้แก่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศ แก้ไขโดยคำสั่งกรมสรรพากรที่ ป. ๑๐/๒๕๒๘ ข้อ ๑ (๒) (ค) หากบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายต่างประเทศได้จัดตั้งกองทุนสำรองเลี้ยงชีพเพื่อลูกจ้างขึ้น ในประเทศ ก็ให้ถือว่านิติบุคคลนั้นมีสำนักงานสาขาตั้งอยู่เป็นการถาวรในประเทศไทย ซึ่งผู้ว่าจ้างจะหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่าย ในอัตราร้อยละ ๕ ไม่ได้ แม้คำสั่งดังกล่าวจะไม่ใช้กฎหมาย แต่เจ้าพนักงานสรรพากรต้องถือเป็นแนวทางปฏิบัติสำหรับการหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่าย ดังนั้น เมื่อโจทก์นำสืบฟังได้ว่า บริษัท ต. ได้รับอนุมัติให้จัดตั้งกองทุนสำรองเลี้ยงชีพแล้ว การที่โจทก์หักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่ายในอัตราร้อยละ ๓ ตามคำสั่งกรมสรรพากรดังกล่าว จึงถือว่าชอบด้วยกฎหมายแล้ว

การหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่ายนั้น ผู้จ่ายเงินได้พึงประเมินมีหน้าที่ตามกฎหมายที่จะต้องหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่าย ก็ต่อเมื่อมีการจ่ายเงิน เมื่อโจทก์ได้ว่าจ้างบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ก. เป็นที่ปรึกษาการเงินและตั้งบัญชีค้ำจ่ายค่าบริการในรอบระยะเวลาบัญชีปี ๒๕๓๐ ไว้ จำนวน ๑๕๐,๐๐๐ บาท แต่โจทก์ยกเลิกสัญญาดังกล่าวในเดือนธันวาคม ๒๕๓๑ แล้วนำค่าใช้จ่าย ที่ตั้งบัญชีค้ำจ่ายดังกล่าวมาบวกกลับเป็นรายได้ในรอบระยะเวลาบัญชีปี ๒๕๓๑ แม้โจทก์จะไม่มีหลักฐานการเลิกสัญญา แต่เมื่อฟังได้ว่าโจทก์ยังมีได้จ่ายเงินให้แก่บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ก. โจทก์จึงไม่มีหน้าที่ต้องหักภาษี ณ ที่จ่าย

โจทก์ทำสัญญาจ้างเหมารถยนต์โดยสารรับส่งพนักงานกับห้างหุ้นส่วน อ. โดยห้างดังกล่าวได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการขนส่งไม่ประจำทางด้วยรถโดยสารแล้ว และเมื่อพิจารณาสัญญาดังกล่าวซึ่งกำหนดให้ผู้รับจ้างเป็นผู้จัดหา รถยนต์โดยสารและเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่เกี่ยวกับการใช้รถยนต์ เช่น ค่าจ้างพนักงานขับรถ ค่าน้ำมันเชื้อเพลิง ค่าบำรุงรักษารถยนต์ ค่าภาษีและค่าธรรมเนียมต่าง ๆ แสดงว่าสัญญาดังกล่าวมิใช่เพียงแต่ถือผลสำเร็จของการกระทำเป็นหลักเท่านั้น แต่มีเจตนาประกอบกิจการในการรับขนคนโดยสารเพื่อบำเหน็จเป็นทางค้าปกติ ดังนั้น ห้างหุ้นส่วนจำกัด อ. จึงเป็นผู้ประกอบการขนส่ง การที่โจทก์จ่ายเงินให้กับห้างฯ โจทก์จึงไม่ต้องหักภาษี ณ ที่จ่าย ตามมาตรา ๓ เทรส แห่ง ป. รัชฎากร ประกอบด้วยคำสั่งกรมสรรพากรที่ ท.ป.๘/๒๕๒๘

พ.ร.บ. ภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. ๒๔๗๕ มาตรา ๑๘ และมาตรา ๑๙ กำหนดให้ผู้รับประเมินชำระภาษีปีละครั้ง ตามค่ารายปีของทรัพย์สิน โดยให้นำค่ารายปีของปีที่ล่วงมาแล้วมาเป็นหลักในการคำนวณค่าภาษีซึ่งจะต้องเสียในปีต่อมา ดังนั้น ทรัพย์สินที่โจทก์ใช้ในปี ๒๕๓๐ โจทก์จึงมีหน้าที่ต้องยื่นรายการทรัพย์สินภายในเดือนกุมภาพันธ์ของปี ๒๕๓๑ เพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทำการประเมินและแจ้งจำนวนภาษีที่ต้องเสียไปยังโจทก์ ภาษีดังกล่าวเรียกว่า ภาษีโรงเรือนและที่ดินประจำปีภาษี

๒๕๓๑ เมื่อโจทก์ตั้งค่าง่ายค่าภาษีโรงเรือนและที่ดินสูงเกินจำนวน รายจ่ายค่าภาษีโรงเรือนและที่ดิน ในส่วนที่เกินไปดังกล่าวจึงถือเป็นรายจ่ายของรอบระยะเวลาบัญชีปี ๒๕๓๑ การที่โจทก์หักเป็น รายจ่ายในรอบระยะเวลาบัญชีปี ๒๕๓๐ จึงถือเป็นรายจ่ายซึ่งกำหนดขึ้นเอง โดยไม่มีการจ่ายจริง ต้องห้ามมิให้ถือเป็นรายจ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิ ตามมาตรา ๖๕ ตรี (๙) แห่ง ป.รัษฎากร

เงินโบนัสที่โจทก์จ่ายให้การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นเงินโบนัสปี ๒๕๒๘ และ ๒๕๒๙ ของพนักงาน การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทยที่มาช่วยงานโจทก์ เป็นค่าใช้จ่ายสำหรับรอบระยะเวลา บัญชีปี ๒๕๒๘ และปี ๒๕๒๙ โจทก์จึงนำรายจ่ายดังกล่าวมาหักเป็นรายจ่ายในปี ๒๕๓๐ ไม่ได้ตาม ป.รัษฎากร มาตรา ๖๕ วรรคสอง

ฎ.๑๘๑๐/๒๕๔๐ โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด ในรอบระยะเวลาบัญชีตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๓๑ ถึงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๓๒ โจทก์ถูกหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่ายและนำส่งตาม มาตรา ๓ เตรส แห่ง ป.รัษฎากร เมื่อมาตรา ๓ เตรสบัญญัติให้หัก ป.รัษฎากร มาตรา ๖๓ ซึ่งเป็น บทบัญญัติเกี่ยวกับวิธีการและกำหนดเวลาในการยื่นคำร้องขอคืนภาษีที่ถูกหัก ณ ที่จ่ายและนำส่งมา ใช้บังคับโดยอนุโลมการขอคืนภาษีที่ถูกหัก ณ ที่จ่าย และนำส่งตามมาตรา ๓ เตรส แม้ผู้ถูกหักภาษี ณ ที่จ่าย จะเป็นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ก็ต้องอยู่ในบังคับมาตรา ๖๓ ดังกล่าวกล่าวคือ ผู้ถูกหักภาษี ณ ที่จ่าย ต้องยื่นคำร้องขอคืนภาษีที่ถูกหัก ณ ที่จ่าย ต่อเจ้าพนักงานประเมินภายใน ๓ ปี นับแต่วันสุดท้ายแห่งปีที่ถูกหักภาษีเกินไปในรอบระยะเวลาบัญชีตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๓๑ ถึงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๓๒ โจทก์ถูกหักภาษี ณ ที่จ่าย เป็นจำนวนเงิน ๒,๓๘๔,๘๐๖.๓๑ บาท แต่โจทก์ประกอบการมีผลขาดทุนสุทธิ ๖,๑๓๗,๔๕๙.๒๓ บาท อันเป็นผลให้ไม่มีเงินภาษีที่โจทก์ต้อง ชำระ โจทก์จึงมีสิทธิได้รับเงินภาษีที่ถูกหัก ณ ที่จ่ายจำนวนดังกล่าวคืนโดยโจทก์ต้องยื่นคำร้องขอคืน ภาษีภายใน ๓ ปี นับแต่วันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๓๒ ซึ่งเป็นวันสุดท้ายแห่งปีที่ถูกหักภาษี ณ ที่จ่าย กล่าวคือ ต้องยื่นคำร้องขอคืนเงินภาษีภายในวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๓๕ แต่โจทก์ยื่นคำร้องขอคืนเงินภาษีที่ถูก หัก ณ ที่จ่ายต่อเจ้าพนักงานประเมินเมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๓๖ จึงเป็นการยื่นคำร้องขอคืนเงิน ภาษีเมื่อพ้นระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดไว้ จำเลยจึงไม่ต้องคืนเงินภาษีหัก ณ ที่จ่ายแก่โจทก์

เมื่อกรณีของโจทก์มีบทบัญญัติมาตรา ๓ เตรส แห่ง ป.รัษฎากรบัญญัติให้นำกำหนดเวลาขอ คืนภาษีหัก ณ ที่จ่าย ตาม ป.รัษฎากร มาตรา ๖๓ มาใช้บังคับโดยเฉพาะแล้ว จึงไม่อาจนำอายุความ หรือกำหนดเวลาตาม ป.แพ่งมาตรา ๑๖๔ (เดิม) หรือมาตรา ๑๙๓/๓๐ (ปัจจุบัน) และ ป.รัษฎากร มาตรา ๒๗ ตรี ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่ใช้กับกรณีทั่วไปมาใช้บังคับได้

ข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำฟ้องและคำให้การจำเลยประกอบข้อเท็จจริงที่คู่ความแถลงรับตามรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลเพียงพอต่อการวินิจฉัยชี้ขาดประเด็นข้อพิพาทแล้ว การที่ศาลภาษีอากรกลางมีคำสั่งให้งดสืบพยานโจทก์จำเลยจึงชอบที่จะกระทำได้ และหาจะมีผลทำให้คำวินิจฉัยในประเด็นข้อพิพาทไม่เป็นไปโดยเที่ยงธรรมไม่

มาตรา ๓ จตุทศ การให้ผู้มีหน้าที่หักภาษี ณ ที่จ่ายหักภาษีนำส่งก่อน

ฎ.๑๒๑๐๘/๒๕๔๗ สัญญาประนีประนอมยอมความระหว่างโจทก์จำเลยได้ระบุถึงเงินช่วยเหลือที่จำเลยจะต้องจ่ายให้โจทก์ไว้ในข้อ ๑ ว่า “โจทก์ตกลงรับเงินช่วยเหลือที่จำเลยเสนอจ่ายเป็นเงิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยจำเลยจะนำเงินจำนวนดังกล่าวมาวางที่ศาลแรงงานกลางภายในวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๔๕” เท่านั้น มิได้มีข้อความว่าเงินจำนวนดังกล่าวเป็นเงินสุทธิตที่จำเลยจะจ่ายให้แก่โจทก์หรือจำเลยจะชำระภาษีแทนโจทก์แต่อย่างใด ข้อความดังกล่าวเป็นข้อความที่ชัดเจน ไม่มีข้อสงสัยหรืออาจตีความได้สองนัย จึงไม่อาจนำบทบัญญัติแห่ง ป.แพ่ง มาตรา ๓๖๘ มาตีความให้เป็นอย่างอื่นได้ จำเลยยอมจ่ายเงินช่วยเหลือให้โจทก์ตามสัญญาประนีประนอมยอมความก็เพราะถูกโจทก์ฟ้องเรียกร้องเงินอันเนื่องมาจากการที่โจทก์จำเลยมีนิติสัมพันธ์กันในฐานะนายจ้างกับลูกจ้าง ถือได้ว่าเป็นเงินได้เนื่องจากการจ้างแรงงานซึ่งเป็นเงินได้พึงประเมินตาม ป.รัชฎาภกรฯ มาตรา ๕๐ (๑) จำเลยผู้จ่ายเงินได้จึงมีหน้าที่หักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่าย ตาม ป.รัชฎาภกรฯ มาตรา ๕๐ ประกอบมาตรา ๓ จตุทศ นำส่ง ณ ที่ว่าการอำเภอซึ่งรวมถึงที่ว่าการเขตภายใน ๗ วัน นับแต่วันที่ได้จ่ายเงินตามมาตรา ๕๒ การที่จำเลยจ่ายเงินให้โจทก์ ๑,๘๙๐,๐๐๐ บาท โดยหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่ายไว้ ๑,๑๑๐,๐๐๐ บาท และนำส่งสรรพากรเขตปทุมวัน จึงเป็นการชำระหนี้ครบถ้วนตามคำพิพากษาตามยอมแล้วหากโจทก์เห็นว่าตนได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีตามอนุสัญญาภาษีซ้อนระหว่างรัฐบาลไทยและรัฐบาลสหรัฐอเมริกาหรือถูกหักภาษีไว้เกินกว่าจำนวนที่ควรต้องเสีย โจทก์ชอบที่จะยื่นคำร้องต่อเจ้าพนักงานประเมินเพื่อขอรับเงินจำนวนที่เกินนั้นคืนได้ภายใน ๓ ปี นับแต่วันสุดท้ายแห่งปีซึ่งถูกหักภาษีเกินไปตามมาตรา ๖๓

มาตรา ๔ ถึง มาตรา ๔ นว

มาตรา ๔ ทศ การให้ดอกเบี้ยแก่ผู้ได้รับคืนเงินภาษีอากร

ฎ.๘๘๐๔/๒๕๕๐ โจทก์อ้างในคำฟ้องว่า โจทก์มิได้ใช้ที่ดินและโกดังสินค้าในการประกอบกิจการใด การขายที่ดินและโกดังสินค้านี้จึงไม่ใช่การขายอสังหาริมทรัพย์ที่มีไว้ในประกอบกิจการ ซึ่งจะต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ การที่ศาลภาษีอากรกลางหยิบยกข้อความตามสัญญาซื้อขายที่ดินระหว่างโจทก์กับบริษัท ส. และข้อที่โจทก์ยอมรับการประเมินค่ารายปีและเสียภาษีโรงเรือนและที่ดิน ซึ่งเป็นพยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวนมาประกอบดุลพินิจในการชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน แล้ววินิจฉัยว่าโจทก์มีอสังหาริมทรัพย์ดังกล่าวไว้ในประกอบกิจการจึงมิใช่การวินิจฉัยนอกประเด็น แม้เหตุผลตามคำพิพากษาจะแตกต่างจากเหตุผลของเจ้าพนักงานประเมินหรือคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ก็ตาม

โจทก์อ้างว่าอสังหาริมทรัพย์จำนวน ๔ แปลง โจทก์ได้มาตั้งแต่ปี ๒๕๒๕ และขายไปในปี ๒๕๓๕ โดยมีได้มุ่งในทางการค้าหรือหากำไร จำเลยให้การว่า โจทก์ซื้อที่ดิน ๔ แปลงมาในราคา ๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท แล้วขายไปในราคา ๓๐,๒๕๔,๘๘๒ บาท และตามหนังสือสัญญาซื้อขายระบุว่า ขายที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างเป็นโกดังก้ออิฐถือปูน ซื้อเพื่อใช้เป็นที่สร้างคลังเก็บสินค้า แสดงว่าโจทก์ผู้ซื้อเมื่อมีเจตนาใช้ประกอบกิจการเป็นโกดังเก็บสินค้ามิได้มีเจตนาใช้เป็นที่อยู่อาศัย ทั้งยังยื่นแบบแสดงรายการกำหนดค่ารายปีและชำระภาษีโรงเรือนและที่ดิน ด้วยเหตุผลดังกล่าวการขายอสังหาริมทรัพย์ที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวถือว่าการขายอสังหาริมทรัพย์ที่เป็นทางการค้าหรือหากำไร ตาม พ.ร.ฎ. (ฉบับที่ ๒๔๔) พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๓ (๕) คือ อสังหาริมทรัพย์ที่ผู้ขายมิได้ใช้ในประกอบกิจการ โจทก์มีหน้าที่เสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ภาษีธุรกิจเฉพาะและต้องนำเงินได้จากการขายอสังหาริมทรัพย์ไปรวมคำนวณกับเงินได้พึงประเมินประเภทอื่นๆ ของโจทก์ เห็นได้ว่าคำให้การของจำเลยมิได้ปฏิเสธข้ออ้างตามคำฟ้องว่าโจทก์ได้ที่ดินทั้ง ๔ แปลงมาโดยมีได้มุ่งในทางการค้าหรือหากำไรให้เห็นโดยชัดแจ้ง คำให้การของจำเลยมุ่งแสดงข้อเท็จจริงให้เห็นว่าโจทก์ขายที่ดินไปในทางการค้าหรือหากำไรซึ่งจะต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะอันเป็นภาษีคนละประเภทกับภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา คำให้การ

ของจำเลยจึงมิได้ปฏิเสธข้ออ้างของโจทก์ดังกล่าวตาม ป.วิ.แพ่ง มาตรา ๑๗๗ ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ.๒๕๒๘ มาตรา ๑๗ ดังนั้น ปัญหาที่ว่าโจทก์ได้ที่ดินมาโดยมุ่งในทางค้าหรือหากำไรนั้น ถือว่าจำเลยได้รับแล้ว และข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามคำฟ้องว่าโจทก์ได้ที่ดินมาโดยมิได้มุ่งในทางการค้าหรือหากำไร โจทก์จึงมีสิทธิเลือกเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาประจำปีภาษี ๒๕๓๕ สำหรับเงินได้จากการขายที่ดินตามวิธีการที่กำหนดในมาตรา ๔๘ (๔) (ข) แห่งประมวลรัษฎากร

มาตรา ๔๗ แห่ง พ.ร.บ.วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.๒๕๓๙ บัญญัติว่า “การใดที่กฎหมายกำหนดให้อุทธรณ์ต่อเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นคณะกรรมการ ขอบเขตการพิจารณาอุทธรณ์ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น...” ซึ่ง ป.รัษฎากร มาตรา ๓๒ ได้กำหนดขอบเขตการพิจารณาอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ไว้แล้วโดยไม่ได้กำหนดระยะเวลาไว้ คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ของจำเลยจึงมีอำนาจดำเนินการไปตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๒ แห่งประมวลรัษฎากร ไม่อาจนำระยะเวลาที่กำหนดให้วินิจฉัยอุทธรณ์ และแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ภายใน ๓๐ วัน ตามมาตรา ๔๕ แห่ง พ.ร.บ.วิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ ดังกล่าวมาใช้ได้

มาตรา ๒๗ ตรี (๑) แห่งประมวลรัษฎากร บัญญัติให้ผู้มีสิทธิขอคืนภาษีอากรที่ยื่นรายการเมื่อพ้นเวลาที่กฎหมายกำหนด ขอคืนได้ภายใน ๓ ปี นับแต่วันยื่นรายการก็สืบเนื่องมาจากแม้ผู้ยื่นจะยื่นเกินกำหนดเวลาที่กฎหมายกำหนดก็ตาม แต่เมื่อผู้ยื่นไม่มีหน้าที่ต้องเสียภาษีอากรจึงต้องคืนให้ ส่วนเรื่องดอกเบี้ย มาตรา ๔ ทศ แห่งประมวลรัษฎากร กำหนดให้เป็นไปตามกฎกระทรวง ซึ่งกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๖๑ (พ.ศ.๒๕๒๖) ข้อ ๒ กำหนดไว้ว่า การคิดดอกเบี้ยให้แก่ผู้ได้รับคืนภาษีอากรนั้น จะคิดให้ต่อเมื่อได้มีการยื่นแบบแสดงรายการหรือคำร้องขอคืนเงินภาษีอากรภายในเวลาที่กฎหมายกำหนด หรือภายในเวลาที่ได้รับการขยายหรือเลื่อนให้ เมื่อโจทก์มิได้ยื่นแบบแสดงรายการภายในกำหนดเวลาที่กฎหมายกำหนด โจทก์จึงมีสิทธิได้รับภาษีอากรที่ชำระไปแล้วคืนตามมาตรา ๒๗ ตรี (๑) แห่งประมวลรัษฎากร โดยไม่มีสิทธิได้ดอกเบี้ย

ฎ.๑๐๘๘๙/๒๕๔๖ บทบัญญัติของพระราชกฤษฎีกาไม่เข้าบทบัญญัติของกฎหมายในความหมายของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๖ และ ๒๖๔ วรรคหนึ่ง ศาลภาษีอากรจึงไม่ต้องส่งเรื่องไปให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าพระราชกฤษฎีกาขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่

มาตรา ๙๑/๒ (๖) แห่งประมวลรัษฎากรมิได้บัญญัติว่าการขายอสังหาริมทรัพย์กรณีใดเป็นการขายที่เข้าลักษณะเป็นทางค้าหรือหากำไร แต่ได้บัญญัติให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และ

เงื่อนไขตามที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกาซึ่งพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการขายอสังหาริมทรัพย์ที่เป็นทางค้าหรือหากำไร (ฉบับที่ ๒๔๔) พ.ศ. ๒๕๓๔ ได้กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขให้ถือว่าการขายอสังหาริมทรัพย์ลักษณะใดบ้างที่ถือเป็นการขายในทางค้าหรือหากำไรตามที่มาตรา ๙๑/๒ (๖) ให้อำนาจไว้ พระราชกฤษฎีกาดังกล่าวจึงมิได้ขัดต่อบทบัญญัติมาตรา ๙๑/๒ (๖) ทั้งมิได้ขัดต่อมาตรา ๙๑/๑ (๑) กับ มาตรา ๙๑/๕ (๖) เพราะมาตรา ๙๑/๑ (๑) เป็นบทบัญญัติกำหนดความหมายของคำว่า "รายรับ" ส่วนมาตรา ๙๑/๕(๖) ก็เป็นบทบัญญัติกำหนดฐานภาษีเกี่ยวกับภาษีธุรกิจเฉพาะ

การขายอสังหาริมทรัพย์ที่ได้กระทำภายในห้าปีนับแต่วันที่ได้มา มิใช่จะเป็นการขายเป็นทางค้าหรือหากำไรเสมอไปพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการขายอสังหาริมทรัพย์ที่เป็นทางค้าหรือหากำไร (ฉบับที่ ๒๔๔) พ.ศ. ๒๕๓๔ จึงได้กำหนดข้อยกเว้นไว้บางกรณี การที่โจทก์ได้ที่ดินมาแล้วจดทะเบียนให้ที่ดินนั้นแก่ จ. บุตรโดยชอบด้วยกฎหมายของโจทก์ไปในวันเดียวกัน แม้จะถือว่าเป็นการขายตามประมวลรัษฎากร มาตรา ๙๑/๑ (๔) ที่ได้กระทำภายในห้าปีนับแต่วันที่ได้มาซึ่งอสังหาริมทรัพย์นั้น แต่เมื่อผู้ที่ดินโอนที่ดินให้โดยเสนาหาเป็นบุตรโจทก์ การโอนที่ดินดังกล่าวจึงไม่ใช่กรณีที่ทำเป็นทางการค้าหรือหากำไร โจทก์จึงไม่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ

โจทก์ยื่นแบบแสดงรายการและชำระค่าภาษีธุรกิจเฉพาะให้แก่จำเลยที่ ๒ ทั้ง ๆ ที่ตนไม่มีหน้าที่ต้องชำระ โจทก์จึงมีสิทธิได้รับดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑ ต่อเดือน หรือเศษของเดือนของเงินภาษีอากรที่ได้รับคืนโดยไม่คิดทบต้นแต่ไม่เกินกว่าจำนวนเงินค่าภาษีอากรที่ได้รับคืนตามมาตรา ๔ ทศ แห่งประมวลรัษฎากรตั้งแต่วันที่ถัดจากวันครบระยะเวลาสามเดือน นับแต่วันยื่นคำร้องขอคืนเงินภาษีอากรดังกล่าวจนถึงวันที่อธิบดีกรมสรรพากรหรือผู้ที่อธิบดีกรมสรรพากรมอบหมายมีหนังสือแจ้งคำสั่งคืนเงินตามกฎกระทรวงฉบับที่ ๑๖๑(พ.ศ. ๒๕๒๖) ข้อ ๑ (๒) และข้อ ๑ วรรคท้าย เมื่อโจทก์ยื่นคำร้องขอคืนเงินค่าภาษีอากรดังกล่าวต่อเจ้าพนักงานของจำเลยเมื่อวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๓ และฟ้องขอให้จำเลยชำระดอกเบี้ยจากเงินภาษีที่ต้องคืนดังกล่าว โจทก์จึงมีสิทธิได้รับดอกเบี้ยจากเงินค่าภาษีอากรที่ได้รับคืนในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ เป็นต้นไปจนถึงวันที่อธิบดีกรมสรรพากรมีหนังสือแจ้งคำสั่งคืนเงินดังกล่าว แต่ไม่เกินจำนวนเงินค่าภาษีที่ได้รับคืน

ฎ.๖๖๑๐/๒๕๔๐ เจ้าพนักงานได้เรียกให้โจทก์ผู้ยื่นคำร้องขอคืนเงินภาษีอากรส่งเอกสารหรือหลักฐานเพิ่มเติมจากที่โจทก์เคยส่งพร้อมกับคำร้องขอคืนเงินภาษีอากรทั้งนี้เพื่อตรวจสอบว่าโจทก์ได้ถูกหักหรือเสียภาษีเกินกว่าที่ควรต้องเสียหรือไม่โจทก์จึงต้องนำเอกสารหรือหลักฐานไปแสดงต่อเจ้า